

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

58. (52)

— Bu yaz ne renk moda?
— Yeşil havan.

— Kahve rengi bayan.

3 ADET
25 000
LİRA

3 HAZİRAN ÇEKİLİŞİNDE

3 ADET
10 000
LİRA

3 ADET
2.500
LİRA

40 ADET
1.000
LİRA

40 ADET
500
LİRA

70 ADET
250
LİRA

ve
800 kişiye
çeşitli
para
ikramiyeleri

FAAL 4-409

TÜRKİYE BANKASI

paranızın... istikbâlinizin emniyeti

cem'anı
245.000
lira tutarında
ikramiye

Akbaba

siyasi
mizah
gazetesi

Abdülhasır Moskovada :

BU NASIL PROFESÖR ?

BEKLEDİM. Bir gün, iki gün değil, bir hafta, iki hafta bekledim: İstanbul savcılığı yolundan, puntoları yarım kelimelerle değişen bir yalanlama gelsin, gazetelerde çıksın, okuyup sevineyim, okuyup ferahlayayım, okuyup genç meslektaşlarıma içimden, hattâ odamda kimse yoksa, ağız dolu su bir küfür savurayım diye...

Olmadı. Hevesim, arzum içimde kaldı. Sayın profesör, pek sayın genel müdür, yazılanlardan memnun, hâlâ, hâ'â susuyor!

Kimden mi bahsediyorsun, dediniz?.. Haaa, söylüyeyim: Bay Kâmuran Görgün'den!.. Aaaa, tanımadınız mı Bay Kâmuran Görgün'ü?.. Yüksek mühendis Görgün... Profesör sayın Görgün... Elektrik, Tramvay, Tünel İdaresi Genel Müdürü pek sayın Kâmuran Görgün!.. Hani şu, hurda otobüsleri kaldırımlarda pinekliyen, hani şu kayışsız tüneli gündür işlemeden bu muhterem zat, gazetecilere ne demiş, biliyor musunuz?.. Eğer bütün gazetelerde çıkan ve yalanlanmıyan bu sözleri okumadıysa, beyhude düşünmeyin. Kırk yıl arasanız bulamazsınız!

Muhterem ilim adamımız:

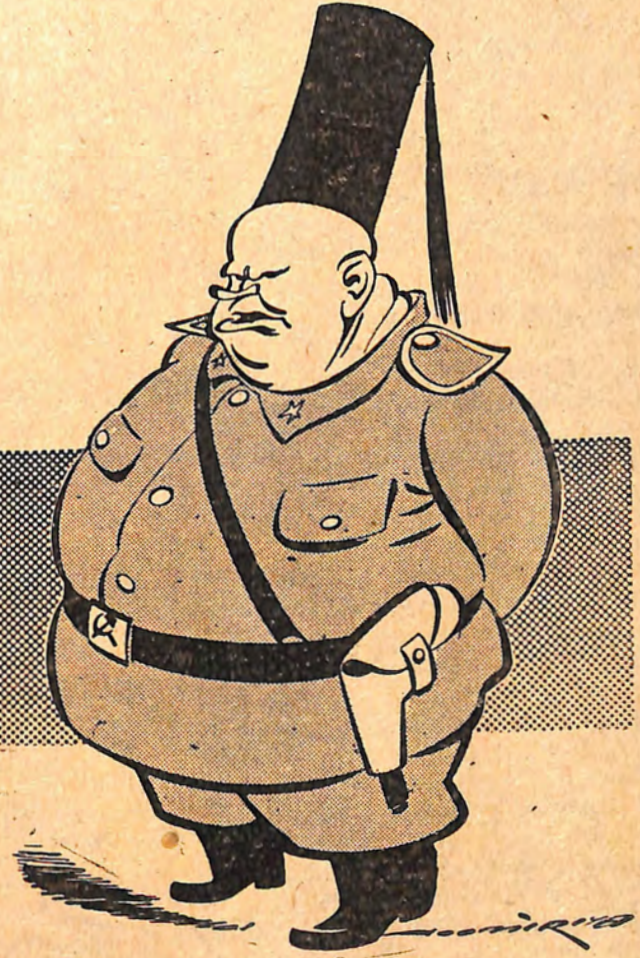
— Yazdıklarınızı her sabah okuyor, eğleniyorum, demiş!

Geliniz, beraber düşünelim: Nedir bu sayın genel müdürü eğlendiren şey?..

Şehrin bütün ana caddelerinde, kuyruk kuyruk tramvay, otobüs bekleyen halk yığınları mı?..

Yarım pabuçla soluya soluya Yüksekaldırım tırmanan vatandaşlar mı?..

Yoksa, Şişli garajının karşı

İki ahbap çavuşlar!..

Amman ammaan...

Amman Valisi İstanbul'a gelmiş sarışın bir Türk kızıyla evlenmek istediğini söylemiş. Gazeteciler, zenginliğin, fakirliğin sözü yok, isteyenler bir resimle Amman'a yazsınlar, demiş.

Amman Valisinin evsafını da öğrenmek ister misiniz? Yaş, otuz beş. Adı, Sait. Oxford Üniversitesini bitirmiş. Dört otomobili, iki de köşkü var.

Bu haberi duyduktan sonra İstanbul'daki birçok güzel sarışın:

— Amman, Amman... Aman Amman... diye bir şarkıya başlayacaklardır artık!

Ne anlayış!

İstanbul Belediye Tiyatroları için 1952 yılında Avusturyalı rejisör Max Meinecke getirilmişti. Tam altı yıl, Meinecke bu işi yaptı. Altı yıl sonra «Ben bu şartlar altında çalışmam» diye istifa etmiş. Buna karşılık ilgililer de, Meinecke'nin kendi memleketinde bile rejisör değil, dekoratör olduğunu belirtmişler.

Zararlı yayınlar

Hükümet, çocukları zararlı yayınlardan korumak için bir kanun tasarısı hazırlamış.

Hımm, yani tasarısı kanunlaşır, çocuklarımız, iktidar ileri gelenleriyle muhalefet ileri gelenleri arasındaki gazetelerde çıkan tartışmaları okuyamayacaklar mı?..

ÇİMDİK

kaldırımında leşleri yatan hurda arabalar mı?..

İstanbulluların taşıt hizmetinde çalışmakla vazifeli bu beyefendiyi bu kadar güldüren, eğlendiren, gazetelerin yazdığı hangi olaydır acaba?..

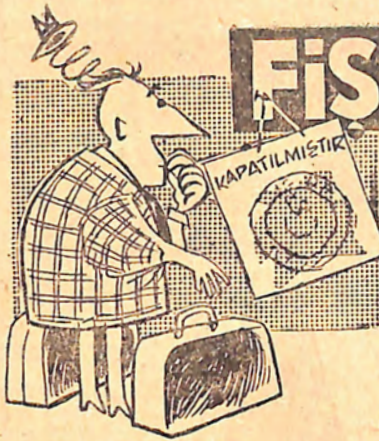
Bay Görgün okuyup okuyup keyifleniyormuş!.. Olabilir: Başkalarına acı çektiirmekten zevk alan insanlar vardır bu dünyada. Şaşmayız!

Bay müdür okuyup okuyup eğleniyormuş!.. Yine olabilir: Hususî arabasının bedava huzuru içinde tek başına gülebilen bencil kişiler de vardır bu dünyada...

Ama bir profesör, omuzlarının üstünde bir kafa, göğsünün altında bir kalb hazinesi taşıyan mükemmel insan örneği bir profesör nasıl gülebilir?..

İşte buna çok şaşıtm, çoook şaşıtm, çoook şaşıtm!

Yusuf Ziya ORTAÇ

FİŞE GİREN ÇIKAMAZ

AZİZ NESİN

ARIF Bey, altmış iki yaşında, orta boylu, tombalak bir adamdır. Ne güleç yüzlü, ne de asık suratlıdır. Beşiktaşla Nişantaşı arasındaki sırta, babadan kalma iki katlı evinde karı koca başbaşa oturuyorlar.

Arif Bey, «Aaah, ah, artık o adamlar kalmadı» diye arasıra özlemini duyduğumuz insanlardandır. Dosdoğru, düpedüz, hayatta hiç eğilip bükülmemiş, etliye sütüye hiç karışmamış, kendi kabuğu içinde yaşayan, sonuna kadar namuslu bir adam...

Evinin üst katındaki iki odası kitaplarla doludur. Kitaplarının arasına gömülüp enfiye çekmek en büyük mutluluğudur.

Yıllarca liselerde öğretmenlik yaptı. Ama öğretmenliği arasız sürmedi. Zaman zaman da bilgisinden yararlanılmak istenince, kendisine devlet işlerinde görevler verildi.

Bir gün Arif Beyin dairesindeki odasına bir adam geldi, sivil polis olduğunu söyledikten sonra:

— Kalemde Yaşar adında biri çalışıyor efendim, dedi.

Arif Bey, Yaşar'ı şöyle böyle hatırlıyordu. Sivil polisin Yaşar için arka isteyeceğini sanarak canı sıkıldı. Sivil polis:

— Yaşar'ın nasıl biri olduğunu bilseniz ona burada iş verir miydiniz, bilmem, dedi. Poliste sabıka dosyası vardır. Fişe geçmiştir. -Polis burada polisçe gülümsedi. Elimizden kurtulacaklarını sanıyorlar. Polis öylelerinin her zaman enselerindedir.

Arif Beyin tüyleri diken diken olmuştu. Kendisini uyardığı için polise teşekkür etti. Sivil polis:

— Bununla beraber, işine son verip vermemek sizin bileceğiniz bir iş. Uyanık bulunmanız için ben size durumu bildiriyorum, dedi.

Sivil polis gittikten sonra, Arif Bey, Yaşar'ın kim olduğunu araştırdı. Burada ücretli çalışıyordu, çalışkan bir adamdı. Ama, ne olursa olsun, poliste fişi olan birini yanında çalıştırmak sorumluluğunu üstüne alamazdı. Doğru, namuslu insanlar iş bulamazken, neden bir sabıkalıya iş vermeliydi. Arif Bey hemen Yaşar'ın işine son verdirdi. Biraz sonra da Yaşar, Arif Beyin odasına girdi.

Esmer, zayıf, kırk yaşlarında bir adamdı. Ağlamaklı bir yüzle:

— Beyefendi, beni neden işten çıkardığınızı biliyorum. Bunu çoktan bekliyordum, dedi.

Arif Bey, hayatında, bilerek, bir sabıkalı ile ilk olarak yüz yüze geliyordu. Onu daha çok dinlemek istemediği için eliyle, çık, işareti yaptı. Yaşar çıkmadı:

— Beni iki dakika dinleyin, ne olur, dedi. Benim başıma gelen bir iftiradır. On altı yıl önce olmuş bir iş... İnsan şeytana uyar. Ama ben o suçumun cezasını çoktan çektim beyefendi.

Arif Bey:

— Çık dışarı! diye bağırdı.

Poliste fişi olan adama, yüreğinde en küçük bir acıma duymuyordu.

Yaşar'ın işten çıkarılmasından bir zaman sonra, başka bir sivil polis Arif Beyi gördü. Odacılarından birinin poliste fişli olduğunu söyledi. Odacıyı çalıştırıp çalıştırmamak Arif Beyin bileceği işti. Polis ona bir şey demiyordu. Ancak, ileride ne olur ne olmaz, diye hatırlatıyordu.

Arif Bey, odacının da işine son

verdi. Odacı, Arif Beyin ayaklarına kapandı:

— İnkâr etmiyorum beyefendi, dedi, yirmi yıl önce bir iştir oldu. O zaman delikanlılıkla arkadaşlara uydum.

Arif Bey:

— Başka bir işe gir! dedi.

— Hangi işe girsem, arkamdan gelip bildiriyorlar. Allah kimseyi polisin fişine geçirmesin. İşportacılık bile yapamıyorum. Çoluğum çocuğum...

Arif Bey odacıyı dışarı attırdı.

Ne kadar çok insanın poliste fişli olduğuna Arif Bey şaşmıştı. Ayda bir, iki sivil polis gelip, Arif Beyin yanında çalışanlardan kimlerin poliste şundan bundan ötürü fişlendiklerini bildiriyordu. Sivil polisler, fişli sabıkalıların işten çıkarılmalarını istemiyorlardı. Orası Arif Beyin bileceği bir işti. Ama, ileride bir sorumluluk da almak istemiyorlardı.

Bir pazar sabahı, Arif Beyin evine komşusu Meliha Hanım geldi. Oğlu Attilâ için bir ricada bulundu. Attilâ'nın başı belâdaydı. Delikanlının başına lisedeyken bir iş gelmişti. Annesi iftira di-

yordu ama, Arif Bey bunun iftiraya olduğuna inanmadı. Sabıkalıların hepsi de bir iftiraya kurban gittiklerini söylerlerdi. Bunu Arif Bey iyice öğrenmişti. Meliha Hanımın oğlu, o işten sonra yeni bir suç işlememişti ama, ne zaman kimin yaptığı bilinmeyen bir gece hırsızlığı olsa, delikanlıyı çekip alıyorlar, asıl hırsız bulunana kadar tartaklıyorlardı.

Arif Beyin yüreğinde poliste fişli olanlara ilk defa bir acıma oldu. Attilâ'nın babası arkadaşaydı. Adam, sekiz yıl önce ölmüştü. Kadın, oğlunun polisteki fişinin kaldırılması için, Arif Beyin aracılığını rica ediyordu. Ağlayan kadın:

— Allah düşmanımı bile polisin fişine geçirtmesin, dedi. Oğlum hiç bir yerde iş bulamıyor. Kaç yere girdi. Haftasına çıkarıyorlar. Tezgâhtar oldu, bırakmadılar.

Arif Bey Attilâ'ya acıma acıdı. Bununla beraber, poliste fişli bir sabıkalıya yardım edemezdi.

Meliha Hanımın konuştuklarının üçüncü gecesi Arif Beyin evine hırsız girdi. Hırsız, mutfaktaki yemeklerden karnını doyurmuş, kunduralıktan da bir ayakkabı alıp gitmişti. Arif Bey, bu işi bir türlü çözemedi. Çünkü gece hırsız istese, evden çok değerli birkaç parça eşya çalabilirdi.

Arif Bey, evinde hırsızlık olduğunu polise haber verdi. Hiç kimseden şüphelenmiyordu. Üç gün sonra Arif Beyin karakola kadar gelmesini rica ettiler. Karakolda on altı sabıkalı gece hırsız vardı. Komşusu Meliha Hanımın oğlu Attilâ da bunların arasındaydı. Arif Beye hangisinden şüphe ettiğini sordular. Arif Bey şaşdı. Bir şey söyleyemedi.

İşte bu on altı hırsızla karakolda karşılaştığı gece, Arif Bey hırsızı kendisi yakaladı. Gece yarımında yatağına girmişti. Aşağı katta tıkırtılar duydu. Terliklerini bile giymedi. Ayaklarının ucuuna basarak merdivenleri indi. Ses mutfaktan geliyordu. Mutfak kapısının aralığından içerisini gözetledi. Hırsız, sarı yüzlü, sıska, yaşlı belisiz biriydi. Kendi evindeymiş gibi rahattı. Havagazi ocağını yakmış, üstüne de bir tencere koymuştu. Tencereyi ocaktan indirdi. Tenceredeki dolmadan bir tabak doldurdu, mutfak masasının üstüne koydu. Ekmeği ince dilim dilim kesti. Bardağına su doldurdu. Bir tabağa raftaki tursudan koydu. Bir tabak da pilâki aldı. Sonra sandalyeye oturup yemeğe başladı. Yemeğini rahatça yedikten sonra, sandalyeden kalktı. Arif Bey, hırsızın ne yapacağını merak ediyordu. Onunla karşılaşmamak için hemen geri kaçtı. Salon kapısının arkasına gizlendi. Hırsız salona girdi. Lûmbanın düğmesini çevirdi. Etajerin üstünde Arif Beyin cep saati duruyordu. Hırsız, saati eline aldı,

YAZISIZ!!

KIRK-anbar

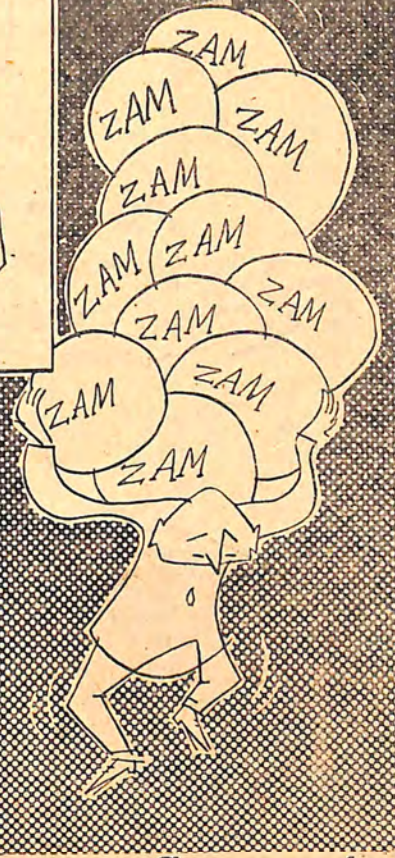
Yakında yemeklerimizi güneş ışığının verdiği enerji ile pişireceğiz

-TERCÜMAN-

İNSANLAR ve KURTLAR

ATLAS SINEMASI-

Asrın Samson'u

-YENİ SABAH-

Dilsizler Kongresinde dün çok konuşan iki dilsiz dışarı atıldı

-TERCÜMAN-

GİZGİZ KARİKATÜR

SATACAK BİR ŞEY BULAMIYOR KI ALDATSIN

«Aldatmaz Bakkalı»

-TERCÜMAN-

yine yerine bıraktı. Saatin kaç olduğunu bakmış olacaktı.

Arif Bey, hırsızın ayaklarında kendi ayakkabılarını tanıdı. Daha önce de eve giren bu hırsızdı.

Gece hırsız koridora, oradan antreye çıktı. Askıda palto, pardesü vardı. Hırsız askıdaki şemsiyeyi aldı. Tam sokak kapısını açarken Arif Bey:

— Şışşt!.. diye seslendi.

Hırsız tanıdı. Kaçsa bile, polise onun tipini anlatabilirdi. Ama hırsız hiç oralı olmadı. Arif Beye döndü. İki adam birbirlerine baktılar.

İlk söz söyleyen hırsız oldu:

— Polise mi haber vereceksiniz?

Hırsızın yumuşaklığından yüreklenen Arif Bey:

— Tabii polise haber vereceğim, dedi.

Hırsız, aralıktaki sandalyeye oturdu:

— Haber verin, dedi.

Arif Bey, büsbütün şaşırılmıştı. Sesi titriyerek:

— Neden çalışmıyorsunuz namusunuzla? diye sordu.

Hırsız bezgin:

— Haydi, haber verin polise, dedi.

— Çalışsanız daha iyi değil mi?

Hırsız:

— Öfff... dedi, yahu benim po-

liste fişim var be... Anlamazsın ki sen...

Sustular. Hırsız ayağa kalktı:

— Ben gidiyorum, dedi.

Bıraktığı şemsiyeyi aldı:

— Çok yağmur yağıyor, Allahısmariadık, dedi.

Hırsız çıktı, kapıyı kapadı.

Bu olaydan iki ay kadar sonra, Arif Beyin hayatında bir değişiklik oldu. Kâbil Üniversitesi'ne profesör olmuştu. İki yıl Afganistan'da kalacaktı. Karı koca bütün hazırlıklarını yaptılar. Evleri de iki yıl boş duracak değildi ya... İyi bir para ile kiraya verdiler. Afganistan'a gittiler.

Arif Bey, iki yıl Kâbil Üniversitesinde hocalık ettikten sonra, İstanbul'a döndü. Ama bir zaman evine giremedi. Evin kapısında koca bir kırmızı mühür sallanıyordu. Araştırdı, soruşturdu. Şunları öğrendi:

Kiracılar, evi, randevu evi yapmışlardı. Ahlak zabıtası da basmış, evde sekiz çifti uygunsuz vaziyette yakalamıştı. Ev o yüzden mühürlenmişti. Kimse ilgilenmediği için, dokuz aydan beri, evin kapısında koca bir kırmızı mühür sallanıp duruyordu. Oradan gelip geçenler, burasının randevu evi olduğunu öğrenmişlerdi.

Arif Bey hemen polise durumu anlattı. Ahlak zabıtası şefi dosya-

yı getirtti:

— Evet, doğru... dedi, evinizi randevu evi olarak...

Arif Bey kızarak:

— Benim bir şeyden haberim yok, dedi.

Ahlak zabıtası şefi, polisçe gülererek:

— Elbette... dedi, eviniz mahkeme kararıyla kapatıldı. Müddeti de bitti. Açtırabilirsiniz.

Arif Bey, ilk iş, evini açtırdıktan sonra, önce çalıştığı daireye gitti. Onu arkadaşları iyi karşıladılar. Yalnız mânâlı mânâlı gülüyorlardı. Ne zaman işe başlıyacaktı? Kimse bir şey söylemiyordu. Yalnız ona, bazı muamelelerin tamamlanması gerektiğini söylüyorlardı. Bu muameleler de bir türlü tamamlanmıyordu. Her gidişinde arkadaşları ona bir acayip gülmekteydiler. Sonunda Arif Bey işi anladı. Ahlak zabıtasında onun da randevucu diye fişi vardı. Bu gülüşmeler, arkasından fısıldaşmalar ondandı... Kaç tanıdığı büyüğe gitti. İçlerinde öğrencileri bile vardı:

— Yahu, nasıl olur, diyordu, siz beni bilmez misiniz?

— Bilmez olur muyuz hocam, elbet biliriz. Bir yanlışlık olmuş işte...

Arif Bey, şinadi eski işinde çalışıyor çalışmasına ama, polisteki

fişini kaldırtmadı. Bunu hiç bir kuvvet kaldırtamazmış. Bir kere fişe geçenler, bir daha oradan adlarını sildiremezlermiş. Arif Beye:

— Aman beyefendi, herkes sizi bilmiyor mu, varsın fiş dursun, ne çıkar... diyorlar.

Arif Beyin akli bir türlü bu fiş işini almıyor. Şimdi şöyle konuşmalar oluyor:

— Geçen gün Arif Bey...

— Hangi Arif?

— Pezevenk Arif Bey canım...

O zaman hangi Arif olduğunu herkes tanıyor.

Arif Bey, adını fişten sildiremedi. Dosya büsbütün ortadan kalıyordu ama:

— Sizin dosyanıza, randevuculukla bir ilginiz olmadığına dair şerh verdik, diyorlar.

Günün birinde, olur ya, İstanbul'daki randevucuları toplamak gerekse, fişlere bakacaklar, bunların arasına Arif Bey de katılacak. Ama, randevuculukla bir ilgisiz olmadığına dair dosyasında şerh bulunarak...

Şimdi Arif Bey her yerde, nasıl bir kuru iftiraya kurban gidip, adının pezevenge çıktığını anlatıyor. Hoş anlatmasa da herkes biliyor, bıyık altından pezevenk Arif, diye gültüyor ya...

Aziz Nesin

Fasafise AJANSI

ADNAN VELİ

①

②

Nurcular!..

İyi tanımış!

Garson kız, müşterisinin kulağına eğildi ve yandaki masaya gelen çıplak başlı şişman adamı göstererek:

— Bu, kasap Hayridir, dedi, bir de ikiz kardeşi vardır; ikisi bir elmanın iki yarısı gibi birbirlerine benzerler, ayırtetmeğe imkân yoktur. Yalnız ben çok iyi tanırım ve ayırıyorum onları.. Meselâ, bu iyice sağırdır... Gidip biraz matrak geçeyim de siz de eğlenin...

Sonra adamın masasına yaklaştı ve:

— Hey kabak kafalı! diye seslendi, bu şişko gövdenle bugün hangi yemeği zıkkımlanacaksın bakalım?..

Adam, garson kıza sâkin sâkin şu cevabı verdi:

— Sucuk ve yumurta isterim şekerim!.. Hem, sağır olan ben değilim, kardeşimdir... O kadar bağırmana lüzum yok!..

ZÜLKÜF BEY:

Istanbul, 14 (F.F.) — İstanbulun trafik meselesi son günlerde Karaköyde başlanan istimlak dolayısıyla, yeniden şikâyet konusu olmuştur. Trafik müdürlüğü şehirdeki sıkıntıyı gidermek için kavgak yerlerine renkli işaret lambaları koyduğu halde, Karaköy meydanında bunun tatbikine imkân göremiyerek orada, eskisi gibi bir işaret memurunun bırakılmasını kararlaştırmıştır. Birkaç gün evvel şehrimize gelen Amerikalı turistlerden biri Karaköyde taşıtlara ve yayalara elleriyle işaret veren bu müthiş trafik memurunu uzun uzun seyretmiş ve sonra İstanbul Belediyesine cazip bir teklifte bulunmuştur. Bu teklife göre adı geçmeyen turist, aynı akrobatik hareketleri, el ve kol işaretlerini son derece süratle yapan yaylı bir makine adamı getirecek ve Karaköyde vazifelendirecekti. Bu teklif belediyece müsait karşılandığı için bahis mevzuu makine adamı getirilmiş ve bu sabah Karaköyde, müşahitlerin önünde ilk tecrübesi yapılmıştır. Aksi gibi, tam bu saatte tramvaylar, otomobiller, otobüsler, kamyonetler, yayalar birbirine girdiğinden makine adamı işin içinden nasıl çıkacağını kestirememiş ve on beş dakika içinde aklını kaybetmiştir. Bu netice karşısında Karaköy meydanında yine eskisi gibi trafik polisi kullanılmasına karar verilmiştir.

Istanbul, 14 (F.F.) — Anadolu Ajansı'nın havadislerindeki dil bozukluğundan zaman zaman şikâyet edildiğini göz önüne alan Basın, Yayın ve Turizm Vekâleti, bültenlerde bu çeşit aksaklıklara yer vermemek için en değerli dil bil-

ginlerini vazifelendirmiş, bunun üzerine de ajans türkçesi tamamen düzelmiştir:

«İnanılır kaynakların güvenilir kaynaklara atfen bildirdiğine göre Kıbrıs'taki son gergin durum dolayısıyla ve hâdiselerin inkışaf seyrine bakılarak E.O.K.A. teşkilâtı lideri Grivas ve hempalarının, İngiliz Valisi Foot tarafından mahkemeye verilmesi ihtimalinin kuvvet bulması müvacehesinde, Kıbrıs halkının çoğunluğunu teşkil eden kitlenin bu hattı hareketi nasıl karşılayacağı ve ne şekilde aksülâmel göstereceği yolunda tevali eden muhtelif noktai nazarları telif eylemenin bir imkânsızlık arzmesine karşılık Türk cemaati arasında beliren hoşnutluğu küçünsememenin uygun olacağı hakkında çıkan şayiaların dereceli vusukiyetini tesbite imkân bulunduğu kanaati siyasi müşahitlerin şahsi görüşleri halinde ifade olmaktadır.» Amin.

Istanbul, 14 (F.F.) — Geçen akşam Beyoğlu caddesinde sosyetenin iki hanımı arasında müthiş bir kavga başlamış ve mesele polis karakoluna intikal etmiştir. Yapılan tahkikat sonunda her iki hanımın da, Fransa'dan altın döviz mukabili ithaf edilen «Skandal» esansını kullandıkları anlaşılmıştır.

Istanbul, 14 (F.F.) — Son zamanlarda işlenen faili meğhul cinayetleri aydınlatmak için polisçe girilen tahkikat hiç bir netice vermemiştir. Bunun üzerine cinayet faillerinin hüviyetlerini tesbit etmek için ispritizma suretiyle akli başında bir ruh dün gece İstanbul Emniyet Müdürlüğüne celbe-

dilmiştir. Huzura gelen ruhtan bu cinayet faillerinin kimler olduğu sorulmuş, fakat bütün ısrarlara rağmen, hiç bir cevap alınmamıştır. Emniyet mensuplarının hazır bulunduğu bu isprizma seansı sonunda, işin doğrusunu söylemesi için ruha dayak atılması fikri öne sürülmüş, fakat bu fikir fazla alâka toplamamıştır.

★

İstanbul, 14 (F.F.) — Dün Köprü üzerinde emsaline az rastlanır bir hâdise cereyan etmiş ve halkı oldukça heyecana düşürmüştür. Yap tığımız tahkikat neticesinde hâdise şu şekilde cereyan etmiştir:

Akşam üstü, saat 17.22 sıralarında paltosunun yakasını kaldırmış, siyah gözlükler takmış ve şapkasını yüzünün üstüne adamakıllı indirmiş bir şahsın, halkın arasından hızlı hızlı ilerlediği görülmüştür. Dikkate değer olan cihet, bu meçhul adamın arkasından 7-8 kişinin de aynı heyecanla yürümesidir. Karaköyü geçerek Tünelin alt başına geldikleri vakit, arkadan yürüyenler birdenbire öndeki adamın üstüne çullanaarak elindeki paketi kapmak istemişler, fakat adam feryat etmeğe başlayınca ortalık birdenbire karışmıştır. Gürültü ve çığlıklar arasında halk kaçışmaya başlamış, meçhul adamın elindeki pakette bomba bulunduğu havadisi ortalığa yayılmıştır. Hâdiseye derhal zabıta elkoymuş, itfaiye, c nkurtaran ve telsizli trafik ekipleri vak'a yerini on dakika içinde kuşatmıştır. Yakalanan suçularla beraber, elinde bomba paketi bulunduğundan şüphe edilen dâvacı, karakola götürülmüşlerdir. Yapılan tahkikat sonunda, meçhul adamın elindeki pakette altı tane sulu limon bulunduğu tesbit edilmiştir.

★

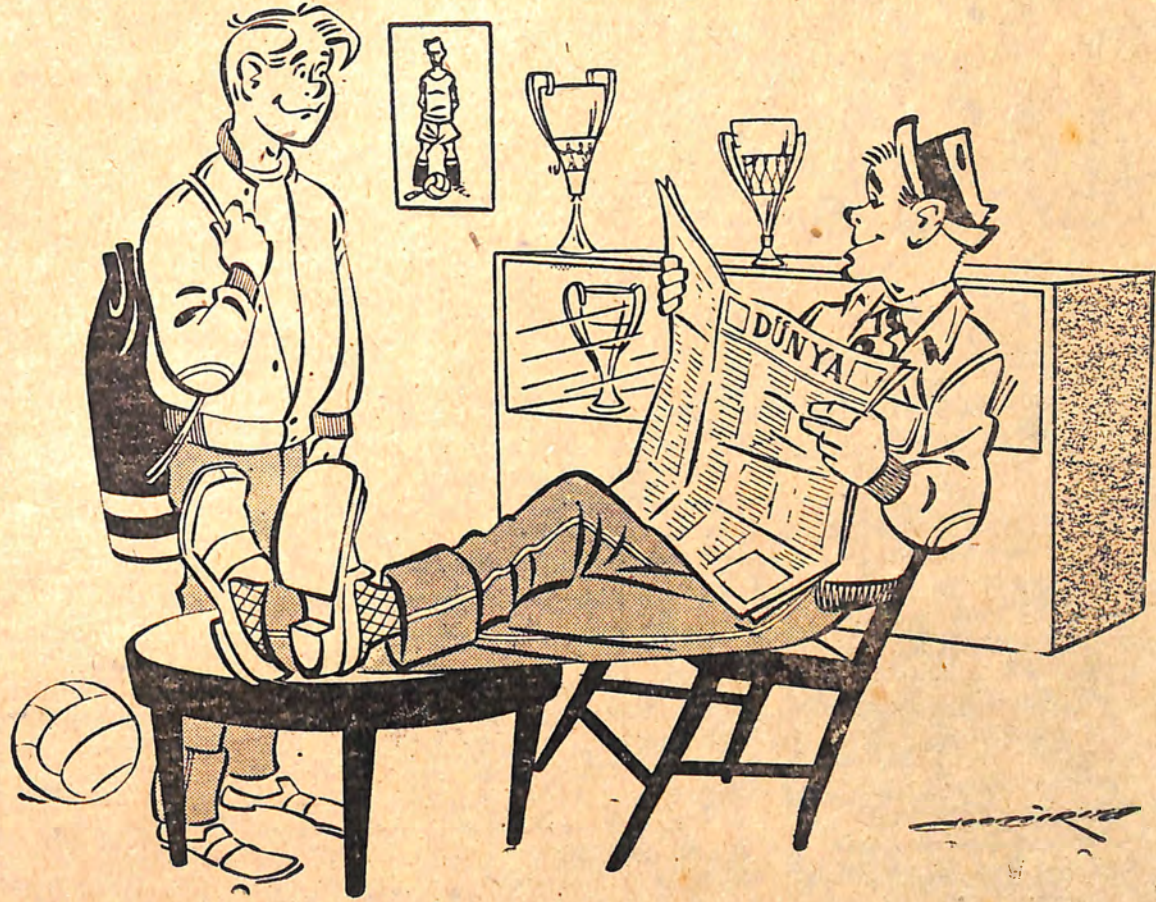
İstanbul, 14 (F.F.) — Türkiyede çevrilen filmlerin adları heyecan verici olduğu nisbette, getirdiği kâr da çoğalmaktadır. Bu durumu göz önüne alan prodüktörler, artık sadece filmlerin isimleri üstünde durmayı faydalı bulmuşlardır. Eskiden çevrilen (Mez rımı taştan oyun), (Evlâdına kıyma), (Allahtan bul) gibi trajik isimli filmlerin büyük hasılat sağladığını gören prodüktörler yeni çevirecekleri filmler için şu isimleri uygun görmüşlerdir:

(Silsilesini kurduğumun herifleri),
(Süphanallah deyip veristirdim)
(Kanlı göz yaşlarımla mezarımı sulayacağım),
(Leşini sermezsem yuh olsun ervahıma),
(Dinim imanım hakkı için yüreğim parçalandı),
(Kör anamın hicranı zelzeleler yaratıyor),
(Vicdanımın sesi, Allahtan kork diyor),
(Aşkına kurban aryorsan, Tavatlaya gel).

★

Son üç senede hayat pahalılığı artan memleketler arasında Türkiye ikinci gel yor...

(Gazeteler)

— Tuh, yazık be... Yine bir dünya birinciliği kaybetmişiz..
— Güreşte mi?..
— Yok... Pahalılıkta!..

İstanbul, 14 (F.F.) — Konya'dan kalkıp İstanbul'a gelen bir vatan-daş, şehrin muhtelif yerlerini gezip görmek istemiştir. Bu yurttasın her gittiği yerde ne suretle karşılacağı, bir meraklı tarafında aşağıdaki şekilde tesbit edilmiştir:

1 — Kumaşçı Yasefaçı mağasında:
Buyurunuz pek muhterem beyefendiğim.
2 — Kapu ve Deri Bankasında:

Buyurunuz beyefendiciğim.

3 — Elektrik idaresinde:

Buyurunuz beyefendi.

4 — Fistanblö Gazinosunda:
Buyurun efendim.

5 — Pasifik birahanesinde:
Buyurun.

6 — Karaköy börekçisinde:
Buyur.

7 — Kadıköy iskelesi girişinde:
Ne istiyorsun?

8 — Maliye tahsil şubesinde:
Derdin ne, çabuk söyle.

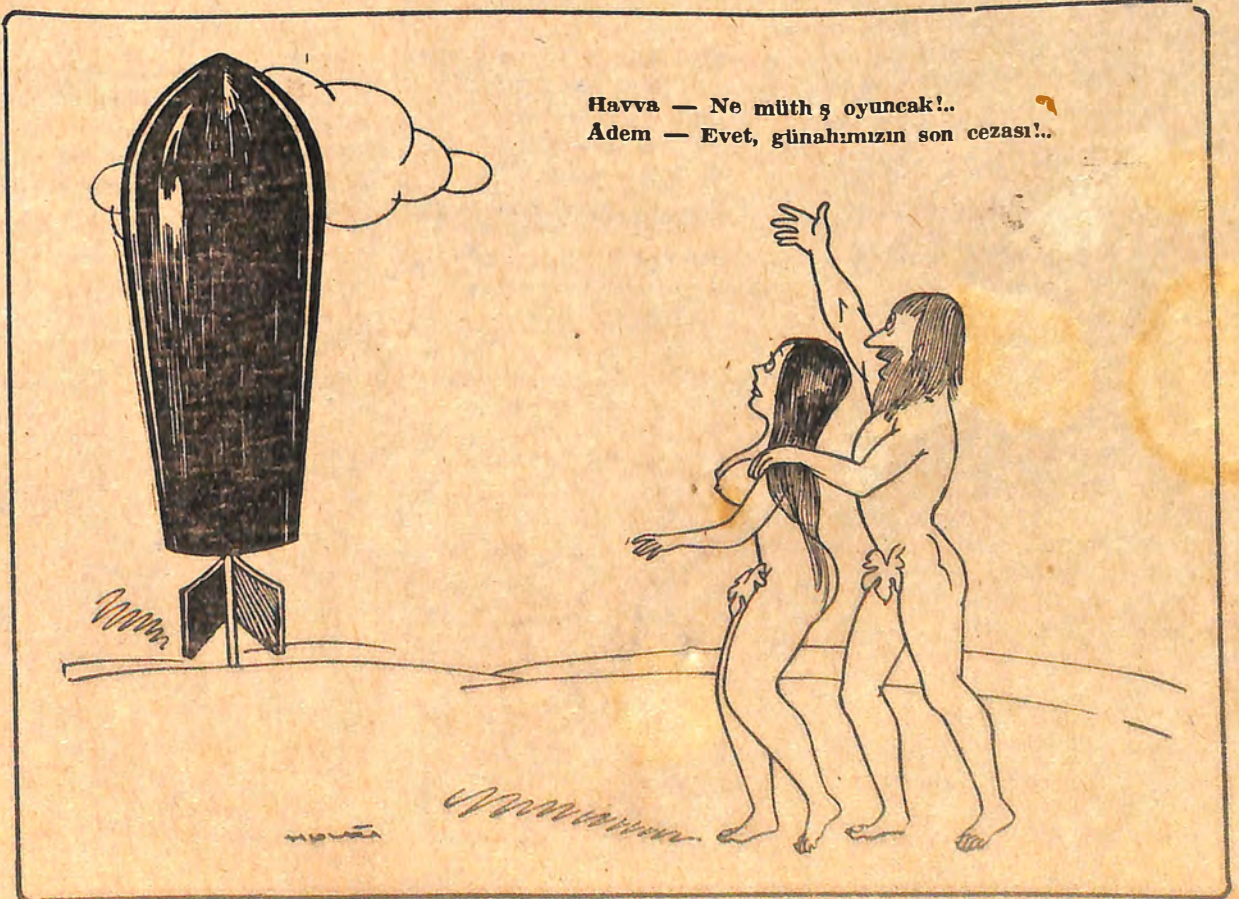
9 — Belediyede:
Ne istiyorsun be?

10 — İstiklâl caddesindeki lostracılarda:

Hasbiden gel, anam babam.

11 — Dolmuşlarda:
Nereye lan, inek zade?

12 — Vilâyette:
Çık dışarı, çınk...

Havva — Ne müthş oyuncak!..
Adem — Evet, günahımızın son cezası!..

★

Yazan : YALÇIN KAYA

★

— Erkek, pısrık be!
— Kanundan korkuyordur.
— Öbürkü sırf ateş.
— Derece patlatan Nermin halt-
etsin yanında.

— He be! Allahına kadar dişi.
— Yürüyüşüne baksana.
Koşuş pencerelelerinden mısır
tarlasını seyrediyorlar. Ben kitap
okuyorum. Yeni girdim cezaevine.
Dün bir, bugün iki...

Üstümdeki ranzada yatan Kaba
Mehmet, gerine gerine uyanıyor.
Göz pınarlarında çapaklaşan ıstı-
rabı silerken, soruyor:

— Fabrika dağıldı mı?
— Yok be! Şeylere bakıyoruz.
Kaba, yataktan yatağa atlıya-
rak pencereye gidiyor. Başını so-
kacak yer bulamıyor. Anam Bur-
hanı dürtüklüyor:

— Yap bir hayır, bacaklarını
ayır, biz de görelim!
— Köpek görmedin mi yahu?
— Siz köpeklere mi bakıyorsu-
nuz?
— He yahu! Oynaşıyorlar.
— Biraz seyredeyim.
— Köyde göre göre bıkmadın
mı?

— Görmedim ki, bıkayım! Köy-
dekiler, şehir köpekleri gibi göz
önünde oynamazlar.

Arazöz Necmi, tükürük saçarak
konuştu:

— Üf be! Şu kim?
— Hangisi? Asfalttan gelen
mi?

— A'ah! Cevizin dibindeki
— Vay anam! İlik gibi karı.
Gırgır İsmail, kadına bakanlara
söylendi:

— Ayıp yahu arkadaşlar! Kimi-
mizin kızı, kızkardeşi, kimimizin
karısıdır!

— Bizlerden değil, yabancı.
— Ne biliyorsun?

Gırgır, bunu söyledikten sonra
göz uciyle beni gösterip, belki
gazetecinin bir şeyidir, demeye
getirdi. Kitabı bırakmadan konuş-
tum:

— Müsterih olabilirsiniz. Benim
kimsem gelmez.

— Gelmez mi?
— Evet. Sıkı tembihim var.
— Beş ay hiç gelmeyecekler
mi?..

— Hiç..
— Sorması ayıp ama, neden?
— Anam gelse karımı çekiştirir,
hürriyetimin tadını kaçırlar. Zır
zır zır zır, dır dır dır dır!..

— Sinema gibisin beyağbi! De-
mek burada daha hürsün?

— Heee!..
— Baktın evde tat-tuz kalmadı,
açtın ağzını yumdun gözünü, bir
siyasî çam devirdim.

— Senin dediğin evvelce olurdu.
Şimdi ısırgan bile deviremiyoruz.
Ağız açıp göz yummaya gelince;
onu partiler yapar. Gazetecinin
(kâğıdı yoksa da) kalemı vardır.
Dikkat edilirse, ağzı da vardır.
Vardır ama, pek kullanmaz. Bazı
nankör muhalifler «Gazetecilerin
ağız var dili yok!» derlerse inan-
mayın. Dilleri olmasa, mahpusane
çeşmesi yandan akıyor yandan,
türküsünü söyleyebilirler mi?

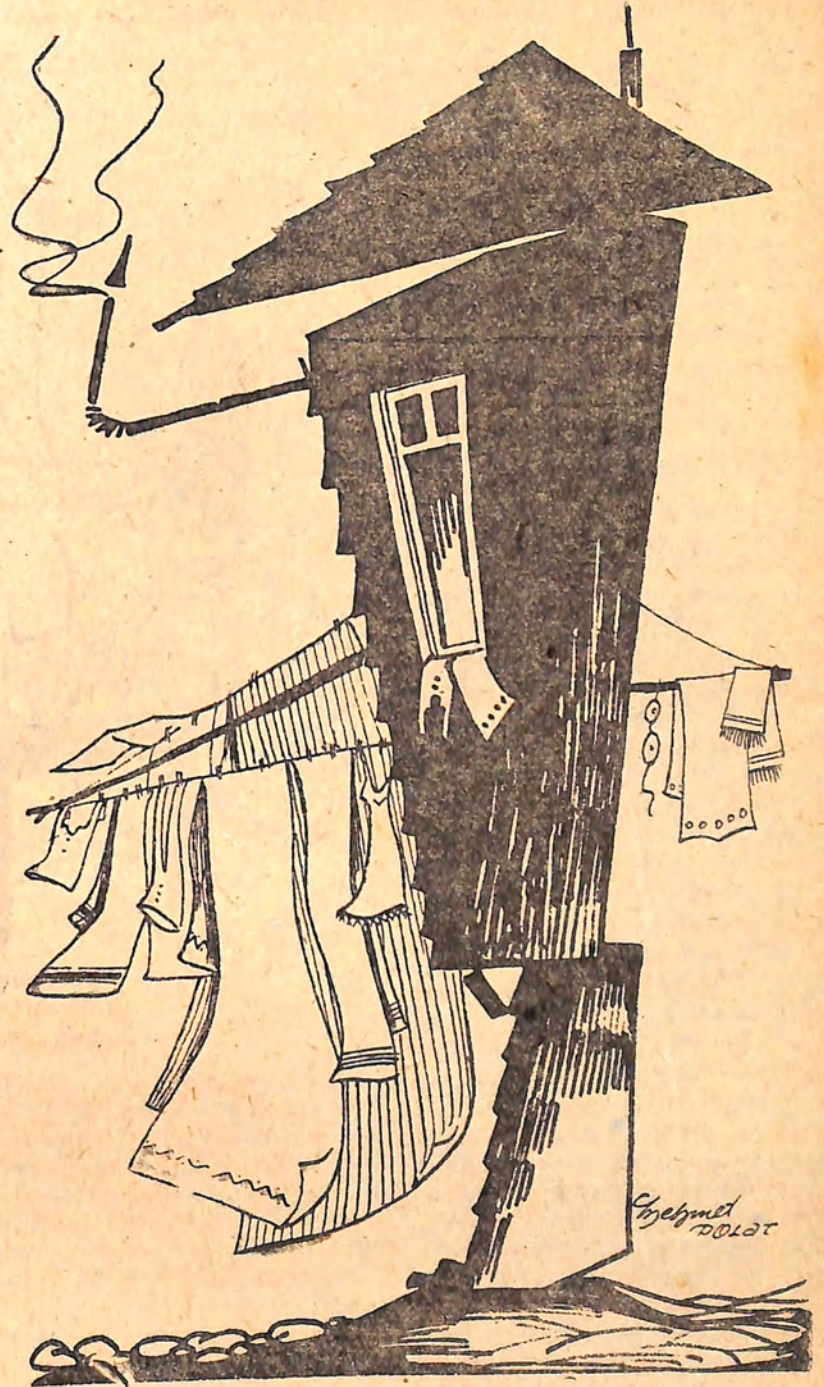
— Susturulduğunuz yalan mı?
— Yalan tabii! Öyle olsaydı,
sizinle konuşmazdım. Öyle olsaydı,
hapsedilen gazeteciler mahkâm-
larla konuşmazlardı.

— Ağbi, bir şey daha: Demin,
particiler ağız açıp göz yumar-
lar, gibilerden bir laf ettin. Bu-
nunla muhalifleri mi kastedtin,
muvafıkları mı?
— Hem muhalifleri, hem muva-
fıkları... İkisi de açar ağzını yu-
mar gözünü ama, başka başka şey
lere...

Sözüm bitmişti. Kitaba tekrar
başladım. Arazöz Necmi, elini ku-
lağına koymuş, dışarıdaki kadına
sesleniyor:

— Kimi, kimi?... Fikret Döndü-
rek mi?... Efendim?... İsmet Dol-
durat mı?... Ya?... Şevket Sondurak
mı?... Hikmet Kaydırak?..

Kitabı atıp kalktım. Pencerede
bir başlık yer verdiler. İlik gibi
karı, dedikleri bu olacak. Dört kü-
fe domates ağırlığında. Böyle ka-
dınlarla evlenen aldanmaz. Her
gün bir kova kan sattığını farze-
delim; dünyanın parası!.. Maliyet
mi?... Siz bunları pırzoladan, tere-
yağından mı şişiyorlar sanıyorsu-

Şehirden çizgiler : 2

nuz? Yanlış! Annem, boğazına düş-
kün değildir. Doğurduğundan, ya-
ni yirmi sekiz yıldan beri sade
beni yemekle iktifa ettiği halde, az
evvel söylediğim seyyar kan ban-
kasından aşağı kalmaz.

Arazöz:

— Abla, diye bağırır, sık biraz
nazık bedenini! Ne dediğin anla-
şılıyor.

Kadın, gırtlığını yırtarak inledi:

— İzzet Yandirek!..

Gırgır İsmail, Arazöze:

— Bu kısımda böyle biri yok,
dedi.

— Belki karşıdadır.
Koşuş kapısı birden açıldı. Ge-
len Helâl Ahmetti.

— Başgardıyan! dedi.
Kaçışık. Pencerelelerde kimse
kalmadı. Herkes yatağına göçtü.
Başgardıyan, içeri girer girmez
sordu:

— Dışarıylan kim konuşuyor-
du?

— Kimse! dedik.
— Konuşmasanız o kadın bura-
ya bakmaz. Eşek incirleri!.. Ya şu
demirlerin, taşların sıcaklığı...

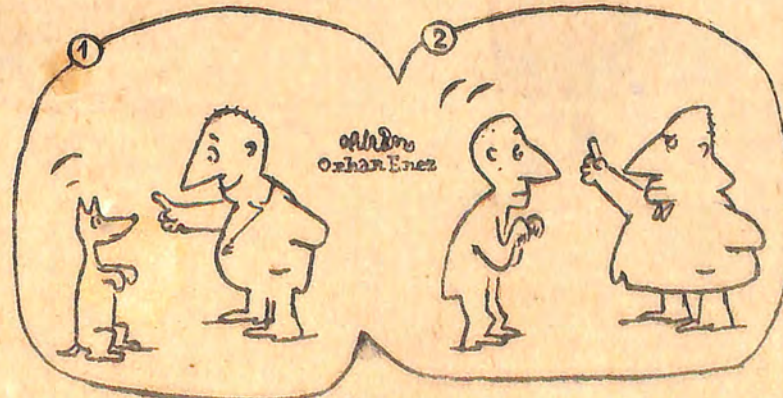
Boş çıkmamak için ranzaların
altına bakıyor, koşuşa sokulması
yasak edilen tencere, tabak gibi
şeyler arıyordu. Buldu:

— Bunlar kimin?
Ses yok.

— Kilerde bırakın diye yüz kere
söyledim. Dinlemediniz ha...

Üç tencere, beş tabakla gider-
ken, Anam Burhan takıldı:

— Hilmi ağbi, onları kalaylı-
yacak mısın?

Hayvanlar ve İnsanlar!..

— Bulursam, sahiplerini kaçırayacağım!

Başgardiyan gözden kaybolunca Gırgır İsmail gürlledi:

— Aramızda bir çivici var. Kim o? Erkekse meydana çıksın!

Bütün koğuş söylenmeğe başladı:

— Çıksın!

— Erkekse...

— Hangi hendek mahsülüyse, onun...

Kitabı bırakıyorum. Yarı hayret, yarı neşeyle:

— Çivici benim! diyorum. Ne telâşlanıyorsunuz?.. Çivi denilen nesne, erkeklik taşıyabilir. Bilhassa ağaç kısmına!.. Ama, çivinin rolü, ağaçla çivi arasında muhabbet tellâfihı yapmaktan ibarettir. Buna göre...

— Çivici sen misin?

— Benim.

— Şaka ediyorsun.

— Vallahi değil!

Kimi kollarımdan, kimi bacaklarımdan tuttu. Gerilip gerilip başını kapıya vurdular. Çok şükür zarar ziyan olmadı. Demir kapı azıcık içeri göçtü:

— Gazeteci milletinde amma kafa var yahu!

— Elbet, o iş, kafa işi!

— Ben böyle kafalı adam görmedim.

Başgardiyan yellim yellim geldi. Gazellerimi duymuş olmalı. Kapının dikiz deliğinden bağırdı:

— Bırakın onu! Sizde merhamet yok mu? Devletin binasını harap ediyorsunuz.

★

Anlaşamamıştık. Ben, çıkardığım «Çivi» gazetesinden ötürü hap edilmişim. Bu sebeple Çivici diye tanınmışım. Halbuki mahkûm arkadaşlar, koğuştaki biteni Başgardiyan'a vetiştiren çiviciyi, ispiyoncu bulmak istemişlerdi. Kazaya uğramıştım. Vaziyet anlaşıldığında özür dilediler. Fakat asıl çiviciyi enselemek lâzımdı. Hapishane idaresi aleyhine söylenen

her şey, Başgardiyanın ve böylece idarenin kulağına gidiyordu.

Bir öğle sonrası, Arazöz nefes nefese koğuşa daldı:

— Tamam! Gırgır İsmailmiş. Başgardiyanlıktan çıkarken gördüm. Benimle karşılaşınca renkten renge girdi.

★

Dövemezlerdi ki... İspiyoncular

— Sinemaya yalnız mı geldin?..

— Evet... Bugün film seyredeceğim!..

dövülemezdi ki... İdarenin bu tip insanlara ihtiyacı, sevgisi vardı.

Merhabayı kestiler. Gırgır İsmail görüldüğü zaman, arkalarını dönüyorlardı. İsmail bir gün, beş gün dayandı. Daha fazla dayanamadı. Koğuşun ortasına yığılarak hüngür hüngür ağladı:

— Ne olur affedin beni! Pışmanım, köpekler gibi pışmanım!

Acımiştım. Anam Burhan:

— Sana güvenilmez!, dedi.

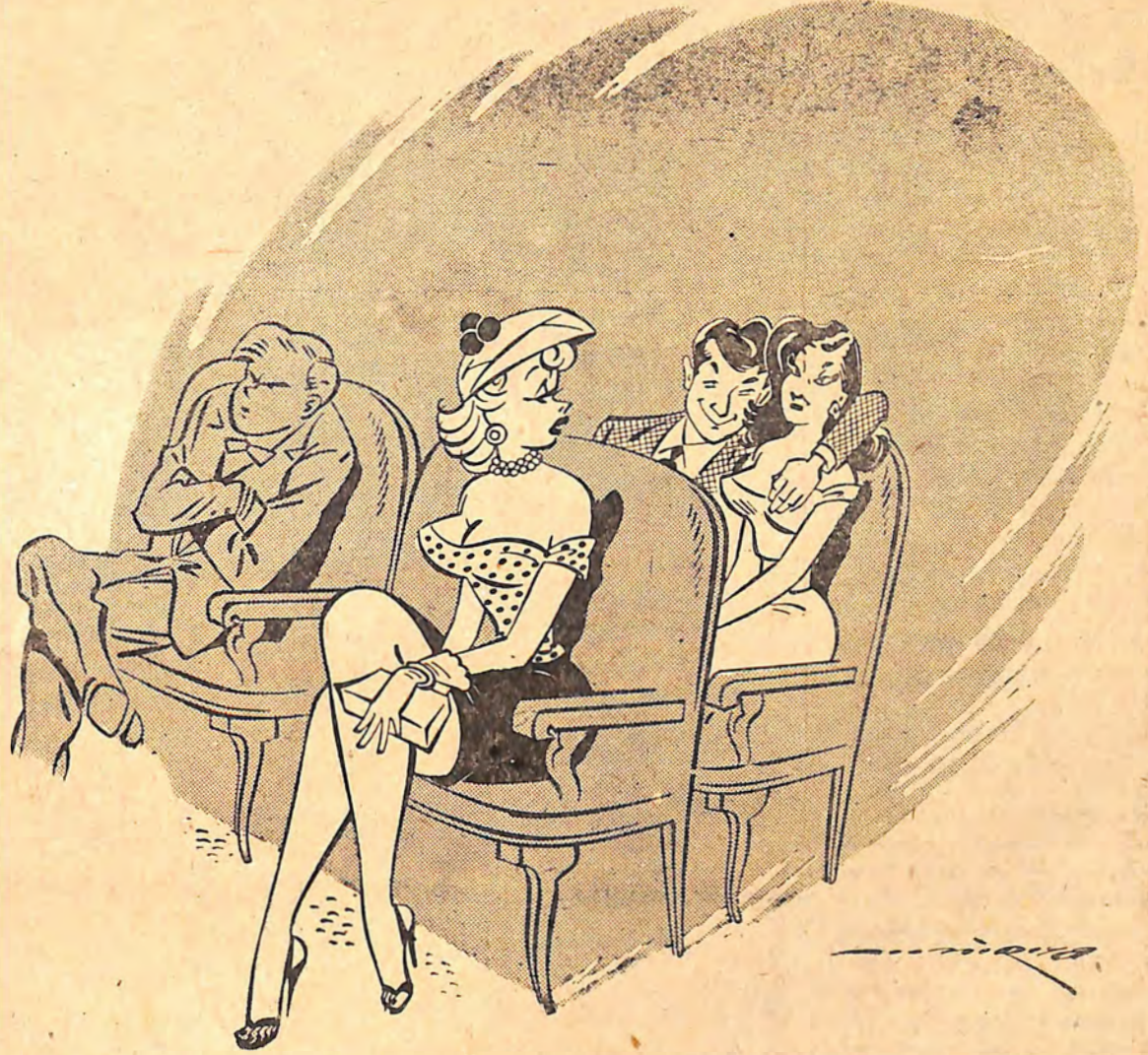
— Getirin Kur'anı!

Getirdiler. İsmail, mukaddes kitabı el bastı, yemin etti:

— Bundan sonra çivicilik, ispiyonculuk yapmıyacağım!..

Koğuş, geniş bir nefes alıp Gırgır'ın üzerine çulandı. Yer misin, yemez misin?!

Yalçın Kaya

ŞİŞKO:

Fazla şişman. Ama, her fazla şişmana şişko denmez. Eğer bu şişko, zengin bir kadınsa «balıketi», eğer hatırlı bir erkekse «şişman» denir. Bir şişmanın şişko olması için, hem çok şişman, hem çok züğürt olması şarttır.

Şişkonun başka adları da vardır: Tulum, duba, şamandra, küp gibi...

Fıkra:

Genç, ince, zarif bir kaptan, çok şişman, ama çok zengin bir kızla evlenmişli.

Bir gece, Anadolu Kulübünün bahçesinde dans ederlerken, birisi sordu:

— Bu defkânlı sahiden kaptan mı?

Arkadaşı, kıskanç bir sesle cevap verdi:

— Elbet... Baksana, koskoca dubayı nasıl idare ediyor!

TAŞ:

Topraktan çıkarılan sert madde. Birçok çeşitleri vardır: Kayadan tutunuz da çalıl taşına kadar...

Taş, birçok işlerde kullanılır: Yapı yapmağa, duvar örmeğe, kaldırım döşemeğe, havvan, insan, şeytan taşlamağa...

Taşın çeşitleri de çoktur: Çakıl taşı, böbrek taşı, yüzük taşı, musalla taşı, mezar taşı,

biniek taşı... Hattâ pirinç taşı, göz taşı, gök taşı, dama taşı, çeki taşı, echennem taşı!..

İstanbulun birçok semt isimleri taşıdır: Beşiktaş, Kabataş, Çemberlitaş, Kızıtaşı, Taşkasap, ve nihayet Taşhtarla...

Taşın, ata sözlerimizde de yeri vardır: «Sirça köşkte oturan, komşusuna taş atmaz» derler.

Şair, eser sahibi büyüklerin daima tenkide uğrıyacağını anlatmak için, şu darb-ı meselles

miş, güzel mısraı söylemiştir: Atarlar senk-i târîzi draht-i meyvedâr üzre!

Yine atalarımız, pot kırma anlamında, «Baltayı taş vurdu» derler!

Kuvvetli insanları tarif için kullanılan «Taşı sıkıca suyunu çıkarır» sözü de meşhurdur.

Taşdelen ve Kocataş suları, belki de böyle zorlu bir pençe altında fişkırmıştır!

Bir fıkra:

Eski zaman valilerinden biri, yeni yaptırdığı yolu gazetecilere gezdirirken:

— Nasıl, beğendiniz mi?.. demiş. Sizin attığınız taşlarla yaptırdım!..

Kendisini tenkit eden basın mensuplarına bu kadar inceliklikle sitem edecek vali bulsak da taşın heykelini yapsak!

Haftanın

Hakaret!

Kadın, onun aleyhinde hakaret dâvası açmıştı. Hâkim hakareti sabit gördü ve adamı para cezasına mahkûm etti. Çıkarlarken adamcağız hâkime sordu:

— Şimdi ben, hanımefendiye inek desem bu hakaret midir?

— Evet, dedi hâkim.

— Peki, ben kalkıp da bir ineğe hanımefendi desem o da mı suç olacak?

— Hayır, dedi hâkim.

Bunun üzerine adam, kendini dâva etmiş olan kadına döndü:

— Allahaismarladık hanımefendi!.. dedi ve yürüdü gitti.

✱

Satış muamelesi!

Bir genç kız, iş istemek, tezgâhtar olmak için mağazaya girmişti. Mağaza sahibi onu yukarıdan aşağıya bir inceledikten sonra:

— Fena değilsiniz, dedi. Boy, bos yerinde... Yüzünüz güzel, göğsünüz, kalçalarınız maşallah dolgun... Tam bize göresiniz. Bari daha önce hiç satış muamelesi yaptınız mı?

Genç kız, birdenbire pancar kesildi:

— Rica ederim, dedi, ben namuslu kızım. Hiç para almadım!..

✱

İştah!

Küçük Sahne'de pandomima numaraları yapan genç Fransız artisti Thee, geçen akşam Kulis'te oturuyordu. Barda bir adamın, içkisini içtikten sonra, gavet rahat bir şekilde kadehini yediğini görünce, dayanamadı:

— Her zaman böyle cam yer misiniz? diye sordu.

Adam:

— Evet ama, ekseriya yemek üstüne yerim, diye cevap verdi. Malûm va, yemeklerden evvel versem iştahım kapanıyor!

✱

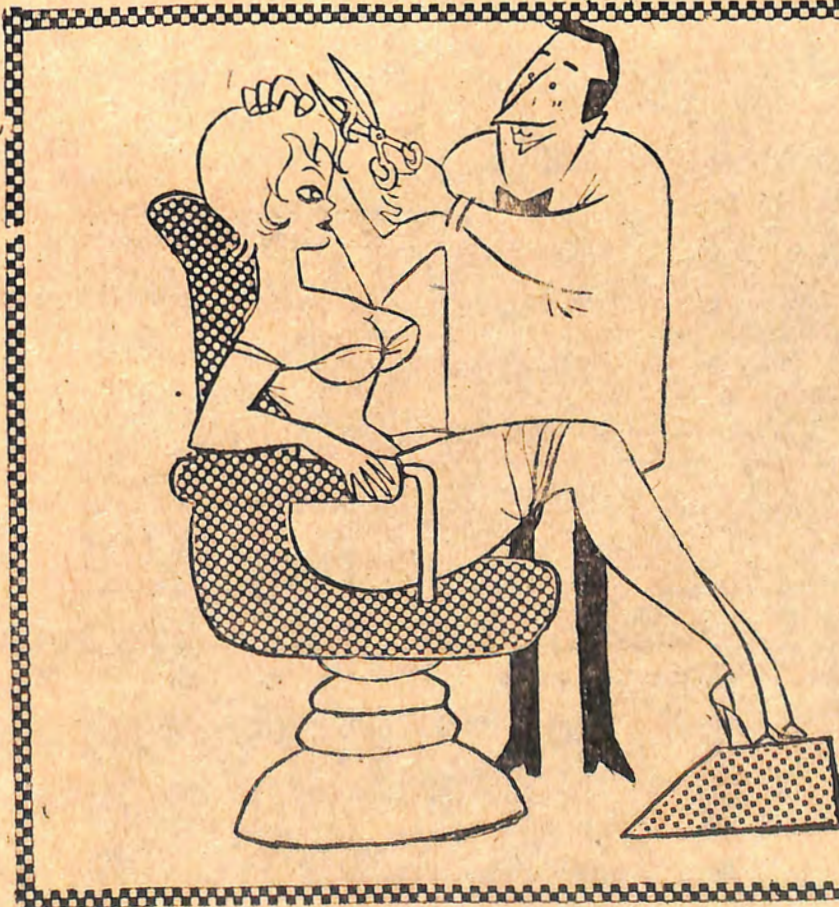
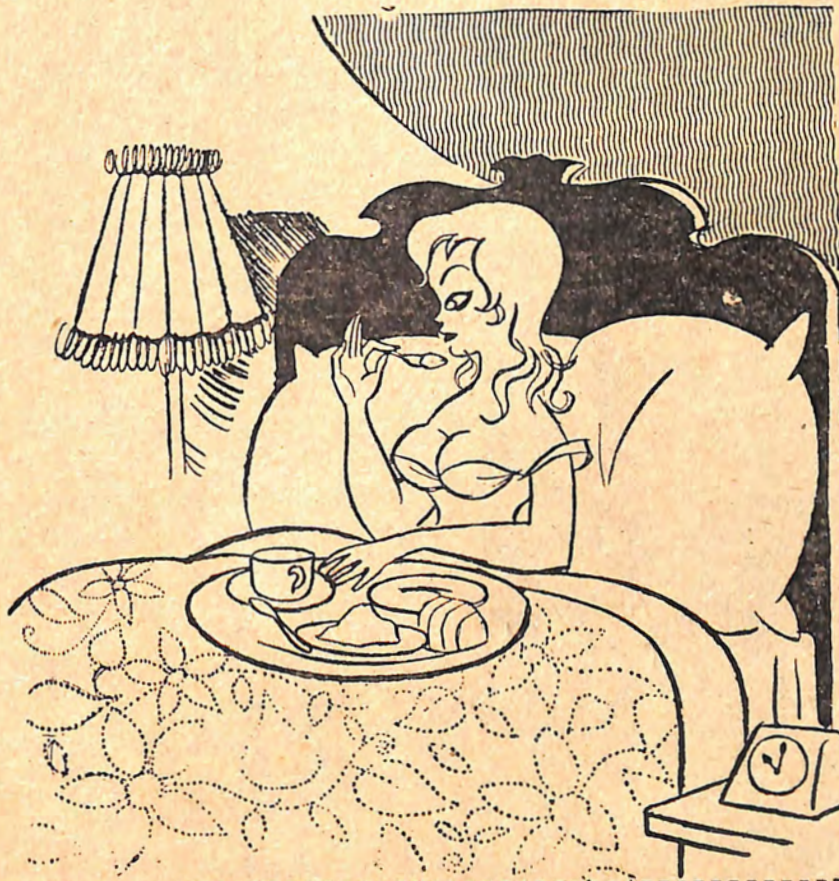
Tercih!

Jale, hizmetçisini bakkalın cırağının kolları arasında yakalamıştı. Ertesi günü de manavın cırağının kollarında görünce, dayanamadı:

— Kızım, sen öyle her erkeğe mukabele eder misin? diye çıkıştı.

Kızcağız, ne de mahcup tazeymiş, kızarıverdi:

— Yo hanımerğim, ne münasebet? dedi. Bazısından nefret ederim. Brakırım, ne halt ederse etsin... Bazısından hoşlanırım, o zaman azıcık kolaylık gösteririm.

Sandviç

Ali Han, Paris'te Sir George Greaves'e rastlamıştı. Hoş beşten sonra sordu:

— Lady Greaves, size refakat ediyor mu?

Sir George Greaves kaşlarını çatı:

— Ben bir ziyafete giderken, cebimde sandviç götürmem ki azizim!..

Sebebi!

Doktor, kundaktaki çocuğu ilçe muayene ettikten sonra, düşünceli bir tavırla:

— Pek bir şeyi yok, dedi, gaz için ilaç yazıyorum... Bunu verirsiniz rahatlar. Beni endişelendiren bu değil; çocuğun saçları neden böyle vaktinden evvel bembeyaz olmuş? Bunun hormonal bir sebebi olmalı...

Çocuğun babası gülmeğe başladı:

— Doktor bey, dedi, bunun sebebi öyle hormonal filân değil, çok basit: Karım hipermetroptur. Gözlüğünü takmadığı zaman, çocuğu hep yanlış taraftan pudralar da...

İkraları

İşaret!

Çok huysuz ve şirret bir kadındı. Kocasıyla her gün dövüşürdü; kavgalı olmadığı komşusu yoktu; çocuklarına her gün dayak atardı, evin kedisi ve köpeği bile onun şerrinden evden kaçmışlardı.

Günün birinde öldü. Cenaze merasimine, kocasının hatırı için, bütün komşuları gelmişlerdi. Tam tabut mezara konulacağı sırada birden bir fırtına patladı, şimşek çaktı ve korkunç bir gürültüsü işitildi. Hazır bulunanlardan biri dayanamadı:

— İşte, dedi, şu anda yerine varmış olmalı!..

✱

Tanınmak...

Nevin Kapani, portresini yaptırmıştı. Lâkin ressam, mücerret resim yapıyordu. O yüzden, resim bitip de Nevin, kendisini bir takım eğri büğrü çizgiler halinde görüverince, fena halde şaşaladı:

— Ay, bu ben miyim? diye bağırdı. Kendimi tanıyamıyorum...

Ressam, büyük bir ciddiyetle başını salladı:

— Zaten kim kendini lâkiyle tanıdığını iddia edebilir ki?

✱

Şaka!

Ekrem Onur, şakacılığıyla meşhurdur. Bir gün, arkadaşlarına anlattı:

— Adımız çıkmış ya... Bir akşam bizim Halûk'a, koş, dedim, senin otomobil yanıyor...

— Yutmadı, değil mi? diye alaya aldılar Ekrem'i...

— Gitmedi tabii. İnanmadı, Ama, arabası sahiden yanıyordu!

✱

Nezaket öldü mü?

Erkeklerin kabalığından şikâyet ediliyordu. Hilton'un zarif müdürlerinden, nezaketiyle meşhur Nazif Bölükbaşı:

— O kadar da kıymayın canım, dedi, geçen gün şahit olduğum bir vakayı anlatayım da bakın... Şu bizim otelin hizasındaki durakta otobüse binmek isteyenlerden bir genç kız acelesinden ayağı kayarak düşmüştü...

Kâmuran Çelebi atıldı:

— Kıvrıktaki erkekler hemen koşup kaldırdılar mı?

— Kaldırmadılar ama, ilye devam etti Bölükbaşı, hepsi gavet zarif hareketlerle üstünden atladılar. Kimse kızcağızı görünemedi!

Cevap değişir!

Çok meşhur bir iş adamı olmuştu. Seneler sonra, mezun olduğu fakülteyi ziyaret etti. Mezuniyet imtihanı yapıyordu. İş adamı, sorulan öğrenince başını salladı:

— Bunlar on beş sene önce bize sorulan suallerin aynıdır. Siz eğer her sene aynı sualleri sorarsanız, talebeler vaziyeti anlar ve birbirlerine haber verirler...

Profesör güldü:

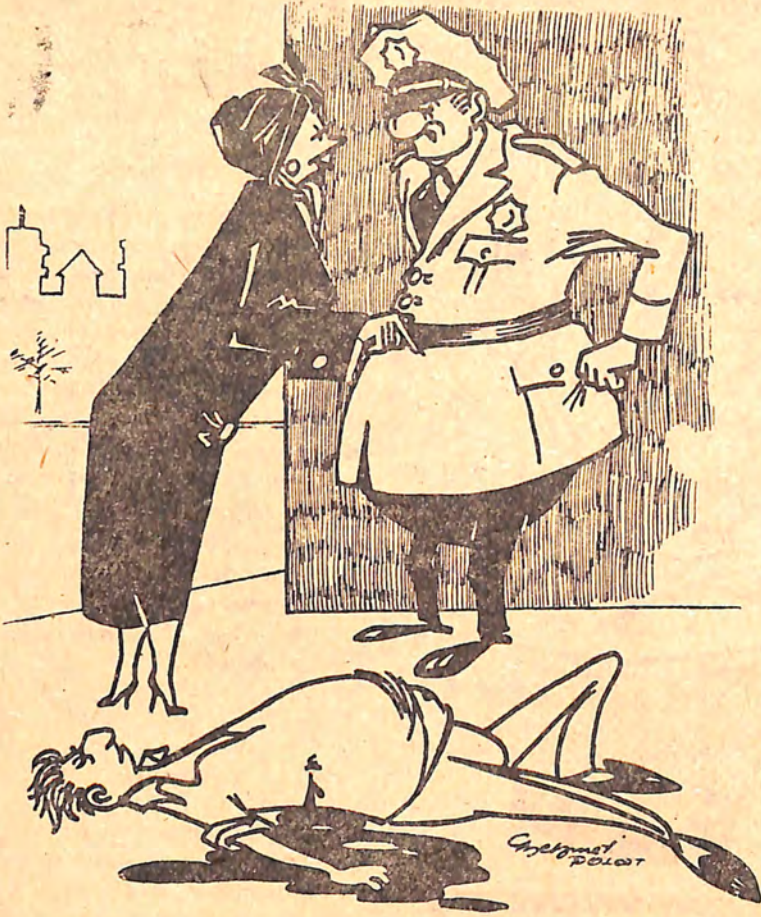
— Evet ama; siz de bilirsiniz ki, ekonomide cevaplar her sene değişir!..

Yemek faciası!

Akşamı yemeyinde kocasının önüne yağda pişmiş iki yumurta koyan yeni gelin, vaziyeti şöyle izah etti:

— Limon tatlısı yerde duruyordu, üzerine basıp düştüm. Tam o sırada biftek yanmağa başladı, ben de yangın çıkmasın diye üzerine çorbayı dökmek zorunda kaldım!

— Aman kocacığım, bugün ne yorulduğum ne yorulduğum!..

— Zavalı: «Vuruldum!» dedi, yıkıldı...
— Size mi?..

KAZADA, biz üç arkadaşlık. Birimiz eczacı, birimiz kılık bir çiftlik sahibi, ben de Belediye doktoruyum. İftiğimiz su ayrı gitmezdi. Evlerimiz de ağaçlıklı yolda yanyana... Çoluk çocuğumuz kardeş kardeş yaşar... Omuz omuza kıt kanaat geçinip gidiyorduk. Daha ne istenir!..

Yalnız bir hasmımız vardı: Aktar Cafer efendi! Zengin, para babası, kırıl sakallı, tek başına yaşayan bir acayip ihtiyar!.. Bizden ne isterdi bilmem ki?.. İstasyonun sol tarafındaki külüstür aktar dükkânından hep bizi gözetledi. Derdi imanı, illâ ki bozuşalım. Şöyle yaptı olmadı, böyle yaptı olmadı, velhâsıl, sağlığında bir şey yapamadı ve günlerden bir gün -yine nur içinde yatsın diyelim- uçup gitti.

Bir de baktık, cadde üzerindeki en güzel ve işlek lokantasını, üç hisse olarak bizlere miras bırakmış. Hayırdır inşallah!.. Ne de olsa insanları anlayıp dinlemişti. Eski kurttu. Bunda bir iş var ama, dur bakalım!

Derhal tabelâyı yazdırdık: «Yeni Hayat Lokantası. Ali ve Şürekâsı.»

İlk akşam lokantada toplandık. Cemekân tarafında bir masaya yerleştik. Havada yemek kokuları vardı. Dışarıda gökyüzü, dip tarafından güneşe tutulmuş eski bir tencere içi gibi loş ve deliklerinden ışıklar sızıyordu. İkide bir bu-

radan tok çıkıp aç giren irili ufaklı, kadınlı erkekli insanları seyrediyorduk.

Nerelerde, nasıl ve ne çabuk acıkıyorlar canım!..

Paralarımız ise gürül gürül kasaya akıyordu. Keyiflendik doğrusu...

Birkaç gün sonra bu lokantanın arkasından bir de vasiyetname çıktı, iki maddelik bir şey. Notere gittik, adam burnunu sildi ve gözlüklerini düzeltti. Birinci maddesini okudu:

«Ortaklar dörder ay sıra ile lokantayı müstakillen idare edecekler ve on ikinci ay sonunda toplanan kâr pay edilecek...» fena değil.

Ya ikinci madde ne?

Noter, tekrar gözlüklerini düzeltti:

— Yoook!.. dedi, ikinci madde yıl sonunda okunacak.

E, ortalıkta bir fevkalâdelik yok, fena düzen de değil. Aramızda kur'a çekip başladık sıra ile idare etmeye. İşler tıkırında gidiyor.

Böylece aylar geçti, insanlar geldiler, yiyip içip çıkıp gittiler, sonra tekrar geldiler... Doydular, tekrar gidip geldiler... Yavaş yavaş üç ortağın arası şeker renk olmaya başladı. Dedik ya, para oluk gibi akıyor! Her birimiz başka hava çalıyor. Güya kâra dokunmuyoruz ama, kendimizden çala çala epeyce palazlanmışız!..

Uzatmıyalım, yıl tamamlandı, üçümüz bir olup Notere damladık. Önce giftçi onbeş bin lira çıkardı. «İşte, dedi, benim dört aylık kazancım. Alın beşer bin liralarmızı!..»

Bu vaziyette ne yapılır? Ben de bir onbeş binlik çıkarıp ortaya koydum, eczacı da onbeş bin verdi. Kardeş payı yaptık. Haksızlık olmadı ama, içimizde ne de olsa bir kırgınlık var. Hepimiz de yalan söylediğimizin farkındayız. Artık bu kadarcık olur dedik, içimizden Pencereden baktık. Uzaktan lokantacığımızın bacası tütfüyor. Bir birimize gülümsedik. Gönüller hoş olsun.

Az sonra Noter, tekrar burnunu silip gözlüğünü düzeltti. Başladı ikinci maddeyi okumaya:

«— Geçen yıl ortaklardan hangisi daha çok kâr etti ise, lokantayı hep o idare edecek ve diğerlerine pay verecek.» Bu kadar.

Ne demek!.. Nasıl olur? Keş-

Sarhoş mantığı

Hâdise Ankara'da geçmiştir: Adamcağız, hayli sarhoştı. Önünden boş geçen taksiyi durdurdu, içine atladı. Şoföre: — Beni, dedi, Bahçelievler ikinci caddesine götür.

Şoför şaşırdu:

— Efendim, siz zaten Bahçelievler ikinci caddesindesiniz. Bunu duyan sarhoş, cebinden para çıkarıp şoföre uzatarak:

— İyi, dedi, çok iyi. Ama bir daha sefere bu kadar hızlı sürme!..

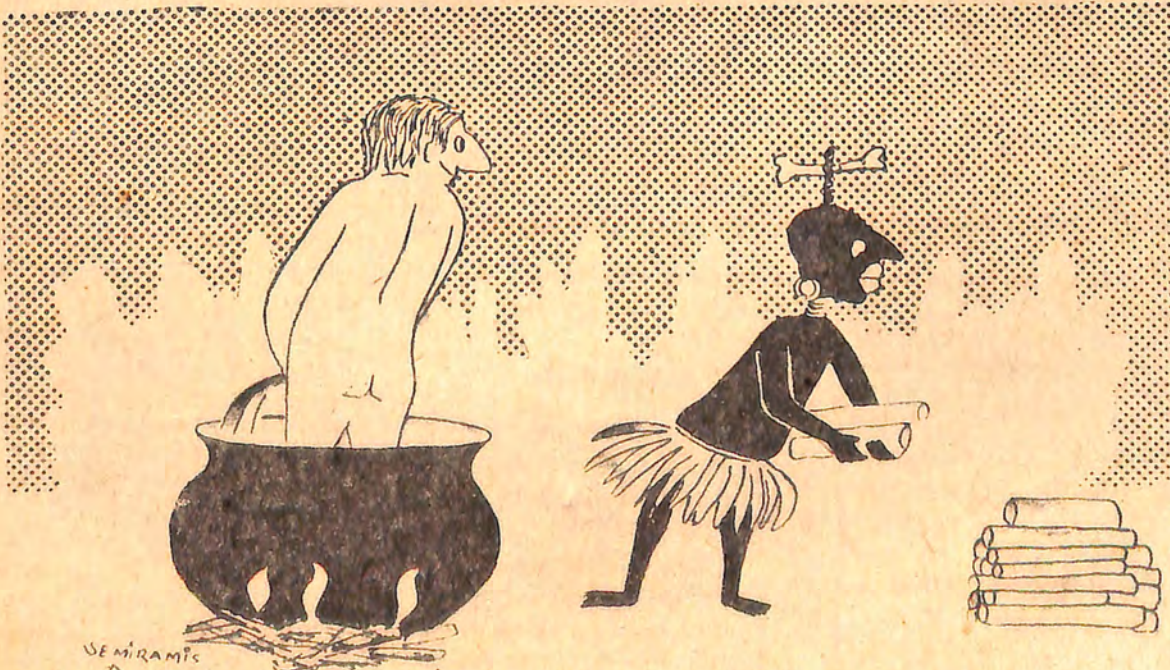
Şikâyet!

Yirmi senelik karı koca idiler, kadın iyice şişman ve biçimsizdi ama, hâlâ gençlik iddiasında idi. Yeni taşındıkları evden kocasına şikâyet ediyordu:

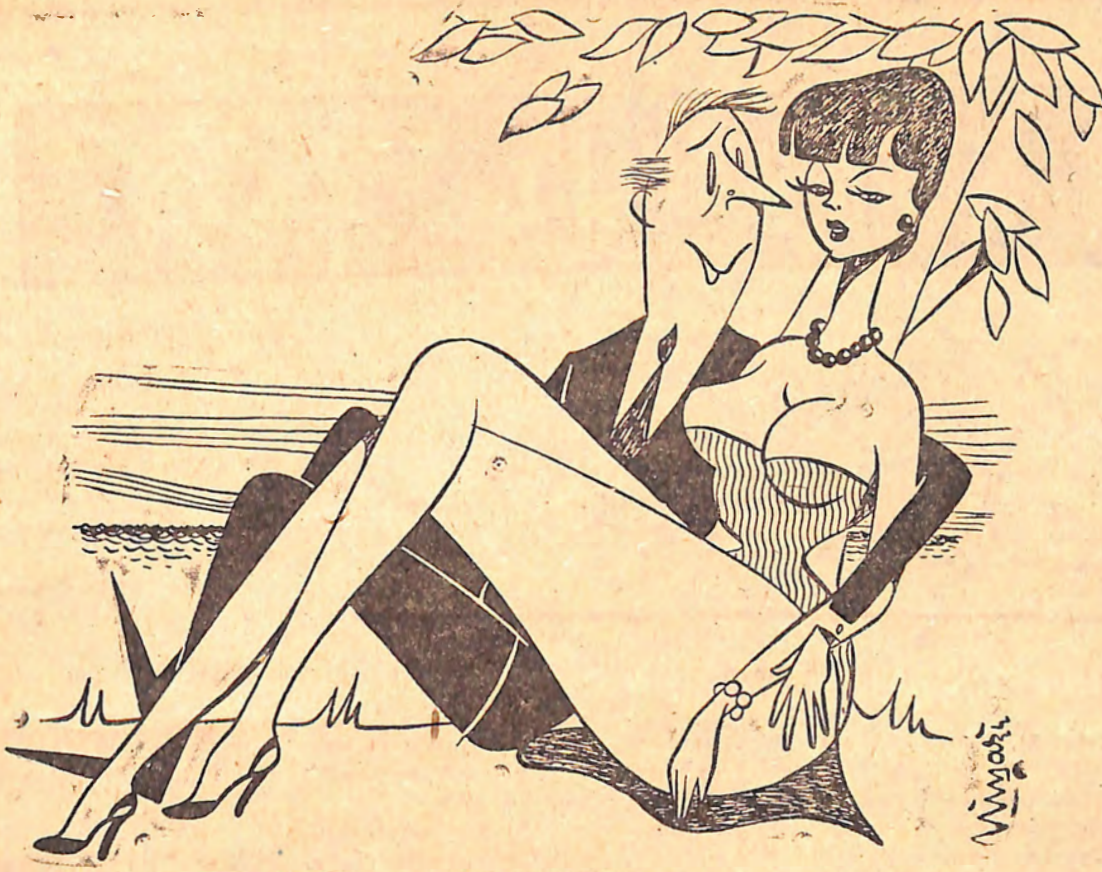
— Ali, ben bu evi beğenmedim. Odaları ufak, eşya eski, banyo odasında perde yok; banyoda iken komşular beni görebilirler.

Ali, bezgin bir tavırla:

— Üzülme karıcığım, dedi. O zaman perdeyi onlar satın alır, sana hediye ederler!

İntikam!..

— Sizi büyük bir aşkla sevdiğimi nasıl anladınız?..
— Tesadüf ettiğim her kuyrukta sıranızı bana vermenizden!..

ke ben fazla söyleseydim. Evi adamakıllı döşedik ama, bizim hanım şimdi de inci istiyor...

Üçümüz de kızarıp yutkunmaya başladık. Önce çiftçi patladı:

— Ben yaşça büyüğünüz, dedi, daha tedbirli olmam gerekiyor. Ya lokantanın bir tarafı yıkılırsa diye düşündüm, bir beş bin liracık ayırdım. Sizden sakladım. Demek ki, en çok ben kâr etmişim.

Eczacı da dayanamayıp atıldı:

— Akıl yaşta değil, baştadır. Ben de aynı şekilde düşünüp yedi bin lirayı sizden saklamıştım. Demek ki en çok ben kâr ettim.

Durur muyum:

— Yahu, dedim, ben de on bin lira saklamıştım.

Başladık dalaşmaya. İtişip kışkırmaya kadar ilerledik. En sonunda saç saça, baş başa, gırtlak gırtlığa geldik... Bizi ayırmaya

gelenler de araya karıştı. Noterin dosyaları, evrakları birbirine girdi. Borç senetleri, evlenme mukaveleleri, kunturatlar ayak altında gırla gidiyor. Bizi zorla ayırdılar. İki kişi kavgaya etsen neyse, üç kişi dövüşünce, iş çok karışıyor. Baktık ki, olmayacak, her birimiz tekrar dörder ay idareye karar verdik. Bakalım dedik, bu sefer en çok kim kâr edecek. Bu sefer de fazla kâr edeceğiz, iktisat olsun diye, ucuz bir ahçı tutuldu, garsonlar savuldu, ortalık pislik içinde kaldı. Belediye doktoru sıfatıyla gidip kendi kendime ceza yazıyorum. Müşteriler seyrelti. Bizim lokantanın kötü namı cihanı tuttu. Üç kavgacılar losantası diye adı çıktı. Baktık bu şekilde olmayacak, herkes yemek yiyor, biz birbirimizi yiyoruz. Bir adam tuttuk, o işletip bize hisse verecek. Herif, ay sonunda bir de istedik bizi borçlu çıkardı...

Üç kafadar, her birimiz başka âleme daldık, çocuk çocuk başka âlemde.

— Peki, sonra ne oldu?

— Hiç, ne olacak, baktık ki nur içinde yatsın, canımıza okuyor!.. Bize lokanta değil, baş belâsı bırakmış. Bir fakire ucuzcacık sattık gitt.

Şimdi yine ağaçlıklı yolda, evlerimizdeyiz. Olup bitenleri unutmaya çalışıp omuz omuza, kardeş kardeş yaşıyoruz.

— Lokantanın şimdiki ismi ne?

— Yine eskisi gibi, Hayat Lokantası.

(5 yaşında)
O, bir harika çocuktur!..

(20 yaşında)
O, kabiliyetli bir gençtir!..

(30 yaşında)
O, henüz arama devresinde bir istidattır!..

(40 yaşında)
O, bir hiçtir!..

(Ve nihayet...)
O, bir dâhi idi!..

— Bir de bize, Amerika çapında olgun filmler çeviremiyorsunuz, İktisatçıları!..

BİTİRİM

Hadiseler Arasında FELEK

Zam mevsimi!

Nasıl gül mevsimi, bülbül mevsimi, hattâ karpuz, kavun mevsimi varsa bir de zam mevsimi vardır. Bu mevsimin takviminde -öteki mevsimler gibi- yerini tâyin etmek mümkün değildir; fakat ekseri ilk «bütçe ayları» na tesadüf eder.

Son günlerde İstanbul zam mevsimini yaşamağa başladı ve buna da havagazından başladı. Olmamalıydı doğrusu, ama olmaması da kabil değil di. Çünkü havagazının maliyet unsurları pahalılandı. Pahalıya alıp ucuz satmak hünerini ise ancak Hoca merhum gösterebilmiştir. O da:

— Dostlar alışverişte görsün! diye...

Tramvay ücretlerine gelince, birisi hesap etmiş: Bütün sıkışık şartlara rağmen tramvayla seyahat eden kimse yayan yürüyene nazaran üç misli kârlı imiş... Çünkü tramvayın 15 kuruşa götürdüğü yere, yayan gidenin kundura eskime payı 30 kuruşu buluyor.

— Anamları beraber ben de İstanbul'a gitçem!..
— Vazgeç!.. Mersi bilmen, pardon bilmen, İstanbul'da nitçen?..

Kuyruk!..

muş... El, neleri hesap ediyor? Üstelik kalabalık araba seçip -hoş, mübareklerin tenhası da yok ya!- anafor abonmanı alıyor. O zaman daha da kârlı...

Elbette bunun da bir sonu olacaktı. Nihayet bu mevsim zam hazırlanmış. Bana sorarsanız o da haklı. Ama zam sünnetçi gibidir; kimsenin hoşuna gitmez.

Ben, hepsini anlıyorum da, senelerdir şu zam mevsimine bir türlü alışamayışımızın sebebini anlıyamıyorum. Tekelden nakliye, kömürden gaza, sudan buza kadar her şey zam gördü, hâlâ ne diye yadırgıyoruz?

Bir fincan kahve!

Bir Vekilimizin Anadolu vilâyet merkezle-

rinden birindeki nutkunu bütün emsali nutuklar gibi, radyo yayınlamış. Ben dinliyemedim doğrusu. İfadesi görünmeyen bir sesin dinlenmesi kolay olmuyor. İnsan nutuk sahibinin çehresini göremediği için sözlerin derinliklerine ve ihtiva ettiği hikmetlere nüfuz edemiyor. Onun için -itiraf ederim- bu nutukları dinliyemiyorum; ama herkes benim gibi değil. Dinliyenler ve anlıyanlar da var. Nitekim dostlarımdan bi-

ri Vekilin nutkunu dinlemiş. Sayın Vekil -mealendemiş ki:

— Allahın inayeti, milletin yardımı ile bizim yapamıyacağımız şey, yoktur...

Dostum bunu bana:

— Ah, orada olsam da Vekilin bu civanmerdane vaadinden faydalayıp bir fincan kahve rica etseydim; çünkü aylar var ki içmedim, diyerek anlattı. El ne söylüyor, biz ne anlıyoruz?

B. FELEK
«Cumhuriyet»

Benim şarkım!

Erganunu dinlemem, bir rind-i fevk-al'âdeyim,
Dâimâ kanûnu herbâd etmeğe âmâdeyim.

Müstakillen bir hükümdârım kanaat mülküne,
Kayd-ı ikbâl ü saâdetten fakat âzâdeyim.

Kıymet-i dünyâ nedir indimde var eyle kıyâs,
Cenneti bir habbeye satmış bir Adem-zâdeyim.

En bilyük derdim, hayâtım, ey tabîb-i sâde-dil!
Etme beyhude deva ben başka bir sevdâdayım.

Hür değildir kimseler, hürriyetim ma'lûm iken,
Bak belâyâ, Eşrefâ ben de esir-i bâdeyim!

EŞREF

FIKRA YARIŞI:

Neredeymiş?

Kadın, kocasını yeni kaybetmişti. Işıkları söndürür ve isprizma masasında onun ruhunu çağırırdı:

— Sen misin?..

— Evet...

— Nasıl orası?.. Rahat mı bari?..

— Evet, dünyadan da-

ha rahat. Ne et kuyruğu var, ne otobüs kuyruğu...

— Ya!.. Demek cennettesin?..

Ruh, birden haykırdı:

— Hayır... Cehennemdeyim!..

Cavit Abeş
CEYHAN

Şair Ahmet Haşim'den:

Temizlik!

Ahmet Haşim, yemek yediği bir lokantanın patronunu tebrik etti:

— Lokantanı: cidden çok temiz...

Patron sevinçle sor-du:

— Ya yemeklerimizin nefaseti?..

— Vallahi, dedî Haşim, sabun kokusundan onların tadını anıyamadım!

Balkondaki — Haydi, başka kapıya!..

Kapıdakiler — Biz dilenci değildik bayım. Bu apartuman satılık dediler de, biyol görelim düdük!..

Şımarık milyoner!

Genç ve şımarık milyoner, paranın her şeyi satın almağa muktedir olmadığını anladığı zaman, iş isten geçmişti: Sevdığı kız, o kadar zenginliğine rağmen, onu istemiyordu. O ise, fena halde aşıkı ve böyle yaşamasına imkân yoktu. Hem muhteşem Cadillac'ına atladı ve şoföre emretti:

— Derhal köprüden aşağı sür; intihar etmek istiyorum.
(Amerikan)

— Çocukluk arkadaşımdır... Ölünceye kadar birbirimizden ayrılmamaya yeminliyiz!..
(İtalyan)

Evcil kadın!

Adamcağız, patronunu eve yemeğe davet etmişti. Yolda gelirlerken, bir yandan da anlatıyordu:

— Karımı bir tanısanız, dünyanın en becerikli, en tutumlu kadındır, harika yemekler pişirir; şirin, hamarat bir ev kadınıdır hasılı; şimdi göreceksiniz ya...

Bir an durdu ve ilâve etti:

— Ama, evde ise tabii...
(İtalyan)

Françoise Arnoul
Fransız sinemacılığının Ceza-yir asıllı dişi kedisi...

Geveze çocuk!

Küçük Marta okula başlamıştı. Bir müddet sonra öğretmeninden, babasına şöyle bir not geldi:

«Marta çok iyi bir talebe. Çok memnunum. Yalnız çok fazla konuşuyor.»

Baba, öğretmene derhal bir cevap yazdı:

«Siz, bir de onun annesini görseydiniz!..»
(Alman)

— Soyunayım mı?..

— Sabredin, evvelâ biraz tanışalım da!..
(İngiliz)

Satış ilmi

A MERİKADA alelacayıp mallarını satabilmek için akla gelmedik şeyler yapan bir sürü büro vardır. Bu arada herkesin şikâyetçi olduğu bir usul de, sipariş filân vermeden kendilerine ihtiyaçları olmyan şeyler gönderilmesidir. Meselâ, günün birinde postadan koskoca bir paket çıkagelir; içinde ise he-yûlâ bir çalar saat vardır. Bunu geri göndermek de ayrıca sizi zarara sokar ve bazı şeyleri, def'i belâ kabilinden satın alırsınız.

İşte bir gün Dr. Dempsey'e de ufak bir paket ve bir mektup geldi. Pakette yarım düz'ne rengârenk kravat vardı ve mektupta şunlar yazılı idi:

«Sayın Dr. Dempsey;

Bu kravatlar müessesemizin en son kreasyonlarıdır. Bütün müşterilerimizin ısrarla aradıkları en seçme desen ve

renklerimizden bir koleksiyonu size sunuyoruz. Her renk ve biçimde elbiseye uyacak bu kravatlarımızın tanesi sadece iki dolardır. Yeni siparişlerinizi bekleriz. Hürmetler.»

Doktor, bu müesseseye derhal şu cevabı verdi:

«Sayın baylar;

Kravatlarımızı aldım. Ben de size unutamıyacağınız bir iyilikte bulunmak istiyorum. Mektubumla beraber aldığınız pakette altı kutu hap vardır. Bu haplar, benim en son keşifim olan gizli bir formülle tarafımdan imal edilmiş olup, mide bulantısı, baş ağrısı, çarpıntı, romatizma, uyuz ve ishâl gibi her türlü derde devadır. Fiyatları ise, insanlığa hizmet için sadece 2 dolardır.»

Bu hapları, kravatların ücretine karşılık kabul etmenizi rica eder, saygılarımı sunarım.» Semiramis AYDINLIK

— Yaaaa, demek negatifi istiyorsun!..
(Fransız)

— Çabuk, şu dolaba gir, kocam geliyor!..
(Yunan)

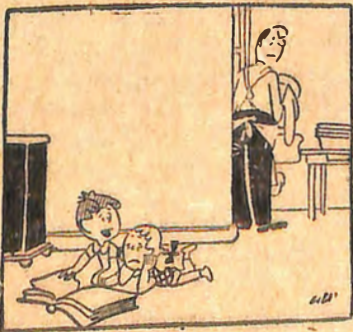
Elvis Presley
Rok and Roll kralı askere gitti...

İhtiyar çapkın

Hastabakıcı, tekerlekli iskemleyi her sabah olduğu gibi, yine pencerenin yanına yaklaştırdı. İskemledeki doksanlık ihtiyar dışarıyı seyretmeye başladı. Birden yerinde doğruldu, yoldan sarışın bir bomba geçiyordu. Hastabakıcıya sesleidi:

— Çabuk dişlerimi getirin; ıslık çalacağım!

(Amerikan)

Çocuk — Amerikanın güneyindeki iptidai kabilelerde hâlâ babalar aile reisli imiş!..
(İsviçre)

Papeloğlu

ERCÜMEND EKREM TALU

— 14 —

Kış bastırmıştı. Gökten kopan karlar, döne döne yere düşüyordu.

Babâlinin, ekserisinde mangal bulundurulmuş odalarında çivi kesen efendiler, donmuş parmaklarını iletilebilmek için nefesleriyle ısıtmaya çalışıyorlardı. Yaşlılar, âmirlerinin müsaadesini istihsal ederek, paltolarını omuzlarına almışlardı. Oturduğu pencere önünde «cereyan-ı havadan mütesir» bulunduğunu ifade eden mümeyyiz efendi, gururunu sıhhat endişesine feda ederek, orta yerdeki geniş masanın bir ucuna ilişmişti.

Kalemin ciddiyeti kaybolmuştu. Kışın şiddetine, paçavra ve dank salgınına, Ramiz civarına, Eyüp sırtlarına inen kurtlara, bazı semtlerde ekmek bulunmadığına dair yüksek sesle sohbetle ediliyordu. Odacılar çay taşımaktan usanmışlardı. Onlardan her biri, Okmeydanı'na andıran gayri mazbut sofaların girinti yerlerine sığınmış, apışlarının arasına bir sağ mangal alarak, yakıcı soğuktan korunmaya çalışıyordu.

Büyük, parmaklıkları kapının önündeki nöbetçi kulüpleri, beyaz alçıdan dökülmüş birer ev kahbı gibi duruyorlardı. İçindeki zavalı Mehmetçikler, arkalarındaki kalın gocuklara ve ellerindeki alaca yün eldivenlere rağmen, bir an evvel koğuşa dönmeğe can atıyorlardı.

Tipiden Üsküdar ve Boğaziçi vapurları postalarını kesmişlerdi. O tarafta oturanlar, akşama ne vasıta ile döneceklerini düşünerek, kendilerine, icabında yatacak yer arıyorlardı. Gençler memnundu. Fırsattan bilistifade Boyoğlunda, eğlenti yerlerinde geceliyeceklerdi. Bunlar da para peşinde idiler. Odacılarından ödünç almayı, yahut ki, veznedarı kandırıp bir maaş kırdırmaya bakıyorlardı.

Şücaaddin'in cenelerini hiçak ağmıyordu.

Zavallı, haksız olduğunu bile bile, Satılmışın merhametine, mürrüvvetine sığınarak, ikramiyeden bir miktar, sadaka nevinden pay istemişti.

İlkin bu müracaati, âdeta hakaretle reddeden odacı, kapı yoldaşlarının ve keyfiyetten haberdar olan mektupçu efendinin ısrarıyla, Şücaaddin'e bol keseden, elli altın vermişti.

Paranın üst tarafı bankada, duruyordu. Lâkin hesab-ı caride fiilen değil de, kiralanan bir kasanın içinde idi. Her gün, Satılmış,

bir vakit bulup Galataya geçiyor, sevgilisinin hasretine bir gün daha dayanamayan bir âşık gibi, paracıklarının ziyaretine koşuyordu.

O, bunları yanına almak, ufak bir çömleğin içerisinde ve sandığının dibinde saklamak istemişti. Fakat çalınır korkusuyla bu arzudan vazgeçmişti. Bankada kasa kiralamak fikrini veren de Babâli sarrafı meşhur keçi sakal, çakır göz Yasefağidi idi.

Bununla beraber Satılmış rahat değildi. İçini kurt yiyordu. Dünyanın parasına kavuşunca, dehşetli hasis olmuştu. Sonra da, bankaya emniyeti yoktu. Kendi kendine:

• - İnsanın parası daima kendi yanında olmalı... Para dediğin karı gibidir; gözönünden ayrılmıyacağı gelmez, başkasına kaçar...

Diye mantık yürütüyordu. İşinden, gücünden de soğumuştur. Zengin olduktan sonra, çalışmanın, şuna buna hizmetkâr olmanın mânasını anlamıyordu. Odacı üniforması omuzlarının üzerinde, çekilmez, ağır bir yük olmuştu. Mektupçu efendi el vurdukça, yerinden istemiye istemiye kalkıyor, odaya ayak sürüyerek giriyordu. Hele, kâtiplerden çağırılan olursa, duymamazlıktan gelip, yerinden bile kımlıdamıyordu.

Bu hal, böyle devam edemezdi. Memleket de, Satılmışın gözünde fena halde tütmeğe başlamıştı. Akşamları, ayaklarını çıkarıp döşeginin üzerine uzanıyor, hayalât denizinde pupa yelken uçuyordu. Memleketin eşrafı, zenginleri, onların malları, davaları, çiftlikleri, konakları, itibarları, debdebe ve haşmetleri, gözlerinin önünde geçit yapıyor, kendini onların arasında ve hepsinin de üstünde görüp, yavaş yavaş gururlanıyor du.

Paranın verdiği cüretle, kapı yoldaşlarına emir verir olmuştu. Yattığı yerden sesleniyordu:

— Ülen Memet! Bi su vir ondan, baham! Bardağı temüz yı-

la... Hiseyin! Bi hataş vi de, çağaramı yaham!.. Ehmed! Get başa yüz direm ekmeğ al!..

Tuhaf değil mi?... Onlar da saygı ile itaat ediyorlardı.

Şu para denilen nesne ne kudretli şeydir!

Sağdan, soldan, Satılmışa garip müracaatlar de başlamıştı. Üç ay evvel, herkesten istiskal gören bu keleş, şaşkaloz oğlan, şimdi bir çoklarının gözüne dünyanın en yakışıklı, en meziyetli adamı görünüyordu.

Meselâ mümeyyiz efendi kendisini bir kenara çekiyor, bir baba tavrı takınarak:

— Evlât! diyordu; burada ne pinekleyip duruyorsun? Allaha şükür servet ve yesar sahibi oldun. Şöyle bir iki parça, sağlam nevinden irat ve akar edinip, efendi efendi yan gel, safana bak. Hem bekârlık da tehlikeli şeydir. İnsan, maazallahütealâ, kendini bir kere zevk ve sefahete kaptırdığı gibi, elde avuçta ne varsa, son habbesine kadar erir. Anıñın gel, seni başgöz edelim. Sana bizim baldızı alıverelim. Duldur amma, henüz gençlik çağındadır. Kadındır. Seni idare eder, derler toplar... Rahat edersin.

Arkasından, mektupçu efendinin talimatı ile hareket eden daire müdürü, onu sıkıştırmıya başlıyordu:

— Şimdi sen bu para ile memlekete dönersen, öteki beriki senin etrafını alır, yemeğe bakarlar. Sen de cahilsin... Kendini koruyamazsın, oğlum. Benden sana baba nasihatı olsun: Mektupçu efendinin konağında terbiye görmüş, ağırbaşlı kalfalardan biriyle evlen. İstersen, ben efendiyi etekler, senin tarafından söylerim. Herhalde; «Yok!» demez. Seni seviyor. Öyle oldu mu idi, konağa yanlar oturursun. Âdeta iç güveysi gibi. Paramı da işletr, biriktirir, saklarsın...

Derken, kapı yoldaşlarından biri yanına geliyordu:

— Ülen Satılmış! Burada, daha ne deyi oturuyon? Gah, get,

efendüme deyim, melmekete... E-micem İdris Fakının Kezibana bi-yof nikâhı gıy. Sornam da Gara-gözöğünun tarlasını neyini satıy-lermiş, nektüpte yazıyler, efendi-me deyim, onları al, ek, biç, otur. Nideceğin odacılıhta galup? Ahıl mı ki?

Diye sıkıştırmıyordu.

Hâsılı, bu yağlı kuyruğa herkes bir defa sarılmak, onu kendine çekmek, alıkoymak sevdasında idi. Lâkin Satılmış o taraflı olmuyordu. On paralık bir masraf ihtiyarını mucip olacak herhangi bir şeyin tasavvuru bile kendisini fena halde türkütüyordu.

Borç almak için müracaat edenlerin, merhametini uyandırmaya çalışanların, menfaat gösterek türlü işlere sürüklemek isteyenlerin de haddi, hesabı yoktu.

Bütün bu hücumlar, nihayet kendisine usanç verdi. Hiç kimseye belli etmeden hazırlıkta bulundu. Ve günün birinde, mektupçu efendinin karşısına dikilip, el bağliarak:

— Beğim! dedi; hakkını helâl it. Ben, memlekete gidiyom gayri Daha çalışmıyacağım.

Bu haberi, efendi hazretleri ciddi bir esefle karşıladı:

— Hayır ola, oğlum? Bu âni kararın acep saiki ne ola?

— Heç! Biyol, varam da babam diyim.

— Lâkin, fakire kalırsa, bu doğru bir şey değil.

— Ergisi dorgusu bu, beğim. Burada sıhıldım.

— Sana, münasip bir mezuniyet verelim. Git, hısım, akrabamı gör, görüş. Tâdili iştiyak eyle. Sonra da, dönüp gel. Eğerci odacılık hakir bir hizmet ise de terk etmek yine senin elindedir. Bir nebze tahsil ettin mi idi, andan bir kaleme çırağ olur, inşallah tefeyyüz edersin. Emsal-i kesiresi vardır. Sadr-ı esbak pâşâ merhum, Mısır çarşısında bir bekçinin gözdesi idi meselâ. İlm ü irfan ve kemalâtı sayesinde aksa-i merâti-be vâsıl oldu. İnşaaallah sen de günün birinde mekamat-ı âliyyeye irtika eder, sandâli-i hüdîviyete kait olursun. Emin ol, evlât, bu Âsitan-e-i saâdet, yegâne bir dâr-ı feyz ü mazhariyettir. Taşraya azimet edip de neyliyeceksin?

Bu uzun ve istilahlı nutuktan esasen bir şey anlamamış olan Satılmış, saplandığı fikirde ısrar etti:

(Devamı var)

Sahibi: YUSUF ZİYA ORTAÇ

Yazı işlerini fiilen idare eden: NEHAR TÜBLEK
Teknik Sekreter: Selâmi M. YURDATAP
Adres: Klodfarer Cad. No. 8-10, Daire: 3
Belediye - İstanbul Telefon: 22 18 11
Abone: Seneliği 37.5 Altı aylığı 19 lira.

Basıldığı yer: ERCAN MATBAASI
Kapak baskısı: ŞAKA MATBAASI

Mazan-Gizen
YALÇIN ÇETİN

SALİH TEKCAN TAŞ
DEVİRİ ÜLKESİNİN
VALİSİNİ GÖRME-
YE GİDİYOR...

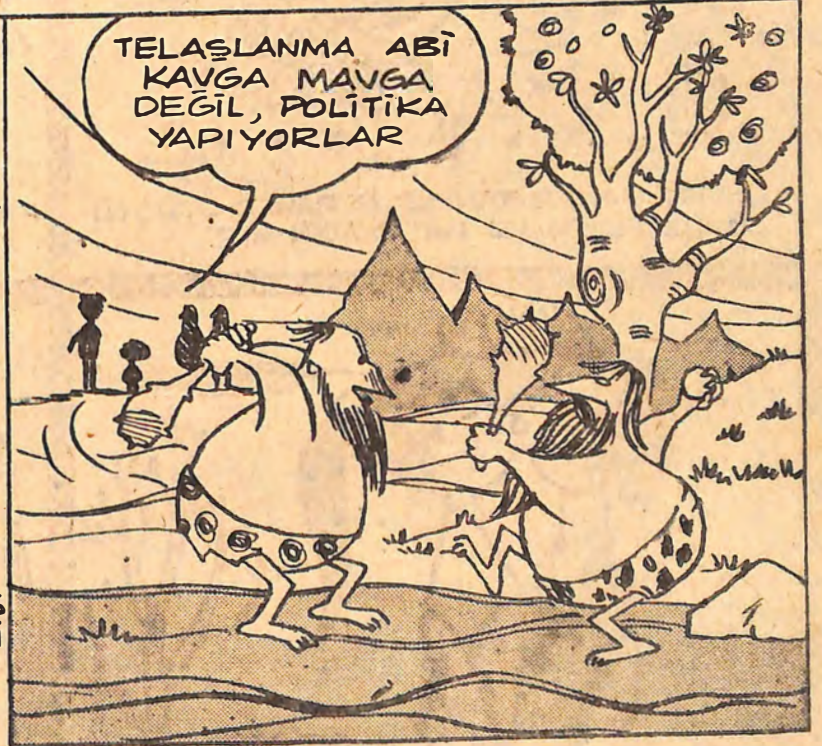

BU SIRADA ÜÇ
KİŞİ BİZİMKİLE-
Rİ TAKİP EDİYOR

ŞEY NEDİR?

ROMANIMIZIN BAŞINDAN
BERİ ADI GE-
ÇEN **ŞEY**İN
NE OLDUĞUNU
BİLEN VAR MI?
VARSA, BİLEN
BİLMİYENE
İNSANİYEN NA-
MİNA SÖYLE-
MESİN...
BİLENLER A-
RASINDA GE-
KİLECEK KUR-
RA DA ENİYİ
BİLENE, ESAS-
LI BİR SELAM
VERİLECEKTİR
NOT: İLAN
DEĞİLDİR...

KUSURA BAKMA APTULLAHÇIĞIM
YÜKSEK SOSYETENİZİ, AŞAĞI
SOSYETENİZİ, POLİTİKACILARI-
NIZI, VE SAİRENİZİ GÖRDÜM.
DEMOKRASİ YOLUNDA, DEV-
ADIMLARLA İLERLEMİŞSİNİZ
MAŞALLAH... BENDEN ÖĞ-
RENECEĞİNİZ Bİ ŞİY
KALMAMIŞ

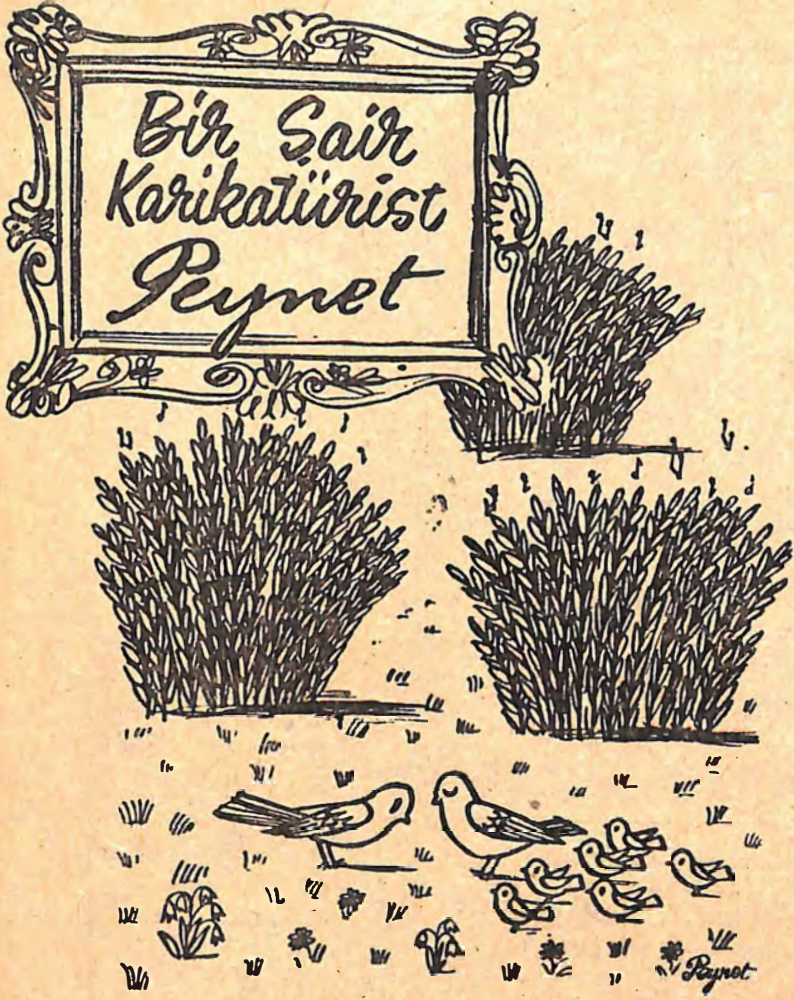

VALİ BEYE SELAM
SÖYLE, KENDİSİNİ
GÖRMEDEN GİDİ-
YORUM...
HADİ
EYVALLAH

SALİH TEKCAN KAFİLEDEN AYRILIP
GERİ DÖNDÜ... BU SIRADA

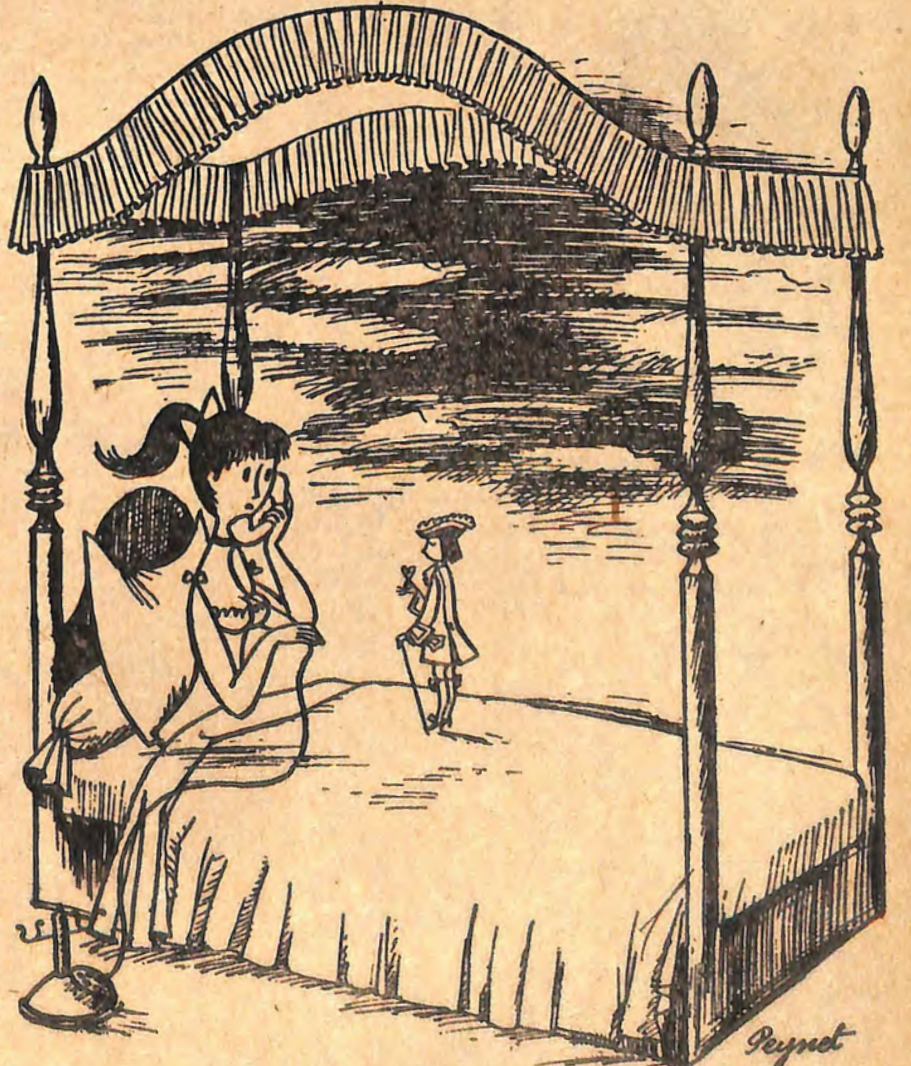
-GEÇEN BAHAR TANISIYIP BERABER ÖTÜŞTÜ-
GÜMÜZ FUNDALIĞI HATIRLADIN MI?..

-AFFEDERSİN KARDEŞİM, SEVGİLİM TAM BİR ŞAİRDİR.
ÇİÇEK GÖRÜNCE TOPLAMADAN DURAMAZ I..

KUŞ - İŞİTİYORMUSUN ?.. YUVAMIZIN ALTINDA
BİRİ VAR !..

-ALOOO... REKLÂM BÜROSU MU ?.. RÜYA SERVİSİNİ
VERİN... SİZDE BUNDAN DAHA BÜYÜK BİR (MAVİ
PRENS) YOK MU ?..

DENİZCİLİK BANKASI

1958 YILINDA

Suadiye'de Apartman Katları

VE

1160 kişiye para ikramiyesi

AYRICA

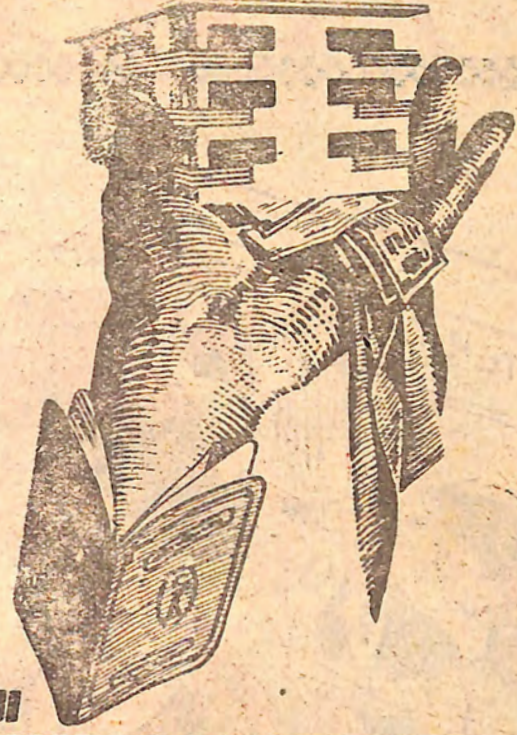
BEDAVA OLARAK

İç ve Dış Seyahatler

YALOVA'DA

BİR HAFTA İSTIRAHAT

İHAP
MÜHÜRÜ
1958

SÜNERBANK

Hesap açtıranlara en fazla menfaat
temin eden Bankadır

TÜRKİYE
**VAKIFLAR
BANKASI**

1958
YILINDA

OMUR BOYUNCA AYLIK GELİR

MESKEN KREDİLERİ

PARA

İKRAMİYELERİ

İHAP
MÜHÜRÜ
1958

**4 MİLYON
405.000
LİRA**

**Türk
Ticaret
Bankası**

Hususi sermaye ile ku-
rulan Türkiye'nin en eski
millî bankası

Hazıronda

**6 APARTMAN
Dairesi
100.000**

Lira para ikramiyesi

Her 150 liraya bir kur'a numarası

AKBABA

BRÜKSEL SERGİSİNDE:

- Küçük hanım, bana yardım ediniz: Kocamı kaybettim...
- Ooh bayan, bu zamanda Koca bulmak o kadar zor ki..